

POEMARI

POEMARI

Francesc Brunet-Llobet
(Sabadell 1956~2004)

Pròleg:
afbll,
Álex Holgado, Jaume Ten

Amics Francesc Brunet-Llobet

POEMARI
Francesc Brunet-Llobet

Copyright © 2015

Hereus d'en Francesc Brunet-Llobet

Primera Edició: Setembre 2015

Portada: Conreu amb ondulacions a Santiga

Contraportada: Fotografia d'en
Francesc Brunet-Llobet (Alfabet)

Publicat per: Amics Francesc Brunet-Llobet

ISBN: 84-934198-2-6

EAN: 9788493419820

<http://www.brunet-llobet.eu>
email: amicsfrancesc@brunet-llobet.eu

DEDICATÒRIA

Als pares

Josep Brunet i Pujol +
Maria Llobet i Blanquer

Als amics

Jaume Ten
Àlex Holgado

A la germana i als germans

Jordi, Josep, Rosa, Joan, Lluís

Al President de l'Associació d'Amics de Santiga

Jaume Vinyals i Rovira

*... i voldria allargar-me i emplenar-ho tot,
comprendre-ho tot i explicar-t'ho.*

INDEX

PRÒLEG	19
PRÒLEG I	21
PRÒLEG II	23
EVENTUALS SINÒNIMS	27
VIDA	29
A L'INICI	30
NO VOLDRÍA AQUESTA IGNORÀNCIA	31
ARA, TOT JUST	32
SENSE INTERROGANTS	33
AL·LELUIA	34
DÉU	35
AQUESTA BOJA VIDA	36
AQUEST MOMENT	38
L'ARBRE	39
LES GOTES D'AIGUA	41
LES FORMES I ELS COLORS	42
AFECTE	43
ELS DOS ALTRE COP	44
LA TEVA LLÀGRIMA	47
AQUEST BES	48
LES TEVES MANS	49
T'ESTIM	50
UNA PARAULA	52
MIRES MORT	53
AQUEST TOSSUT ALÈ DE MORT	54
ENTENENT SOMNIS	55
MIRA'M	56
AIXÍ	58
A CADA PARAULA UN GEST	59
LA VEU	60
TOTS ELS FULLS NO SÓN AQUÍ	61
IMAGINO	62

CADA MATÍ	63
VOLEN LES PAPALLONES	64
SOVINT OBLIDO	65
PARAULES	67
ESPAIS	69
POESIA	70
PLECS	71
SILENCI	72
SOMNI	73
CAMÍ PELS ULLS	74
EN UN MÓN DE VOLVES BLANQUES	75
TRASMUDAR	77
D'UN MOT AL POEMA TRASMUDAR I	78
TRASMUDAR II	79
TRASMUDAR III	80
TRASMUDAR IV	81
TRASMUDAR V	82
TRASMUDAR VI	83
TRASMUDAR VII	84
TRASMUDAR VIII	85
TRASMUDAR IX	86
TRASMUDAR X	87
TRASMUDAR XI	88
TRASMUDAR XII	89
TRASMUDAR XIII	90
TRASMUDAR XIV	91
TRASMUDAR XV	92
TRASMUDAR XVI	93
TRASMUDAR XVII	94
TRASMUDAR XVIII	95
TRASMUDAR XIX	96
TRASMUDAR XX	97
TRASMUDAR XXI	98
TRASMUDAR XXII	99
TRASMUDAR XXIII	100

TRASMUDAR XXIV	101
TRASMUDAR XXV	102
TRASMUDAR XXVI	103
TRASMUDAR XXVII	104
TRASMUDAR XXVIII	105
TRASMUDAR XXIX	106
TRASMUDAR XXX	107
DESCLOURE ELS LLAVIS	109
L'ABSÈNCIA	111
AUTORRETRAT	112
PAISATGE D'OMBRES	113
CAÇAPAPALLONES	114
HORITZÓ	116
POSTAL A CADAQUÉS	117
FORMES DEL TEMPS	118
L'ABSÈNCIA	119
VISUALITZACIÓ POÈTICA	120
ESCRIURE	121
HARMONIOSAMENT AGAFAT A LA VIDA	122
EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES (<i>In Memoriam</i>)	124
DESCLOURE ELS LLAVIS	125
COM ELS SOLCS	128
LES PARAULES, COM BAULES, COM BOMBOLLES	129
LES PARAULES SÓN COM AQUELLES EINES	130
AL·LEGORIA MEVA	131
AL·LEGORIA MEVA III	132
ARA UNES AUS TESEN LES SEVES PLOMES	134
ASSAIG DE MUSA	136
ASSAIG D'ESTRELLES...	140
T'AJEUS AL BALANCI	141
ARA MATEIX ESPERO	142
AQUÍ ESDEVÉ TÈRBOLAMENT L'AROMA	143
UN CAPVESPRE SOLITARI	144
EN LA NETEDAT DEL CRISTALL	146

M'ARRIBA A LES MANS (INTRO)	147
M'ARRIBA A LES MANS	148
ARA QUAN DESAPAREIX	150
ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA	151
ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I)	152
ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II)	153
ASSAIG VISUAL SOBRE GOTES D'AIGUA	154
BENVINGUDA A DESEMBRE	156
ASSAJANT LA POÈTICA.	157
CÈLIA	158
EL DIA CREIX, ATZUR ALEGRE	159
EL PRIVILEGI	160
ÉS MOLT CLARA I TÍMIDA	161
ESCOLTANT EL SO	162
HE DONAT VOLTES AL LLAPIS	163
ALGUNES PARAULES VAN SOLES.	164
HUMANOÏDES	165
ELS CAMINS TRAÇATS	166
ARA RECORDO	167
IMATGES CAP AL VERS	168
INTRO	169
MIXTURA DEL TEMPS	170
AQUESTA SENSACIÓ	171
LES PARAULES	172
TENS L'ENCANT BLAVÓS	173
D'UNA NIT DE LLUNA NOVA	174
L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS	175
LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA	177
LLUNES	179
M'APROXIMO A LA TEVA VEU	180
MERCÈ	181
MINERAL VIU	182
MURMURIS DE SOLITUD	183
MUSA	184
MÚSICA DEL SEGLE PASSAT	185

ON/OFF	186
SÉ D'UNA CAPSA DE MÚSICA: NADAL	187
DE VERITAT	188
SÍNIA DELS ANYS	189
POETA OFF LINE	190
MIRADA	192
PRIMAVERA POTSER	193
MOVIMENT	194
QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE	195
SECRETS DE LLUNA	197
TOT FOTOGRAFIANT TERSÍCORE	198
SO	199
TEORIA SOBRE EL SO	200
UN NERVI D'INFANT	201
VA SENTIR LA CARÍCIA DEL PLOR	202
PRECS DE LLUNA	203

AGRAÏMENTS a:

Ramón Guitó i Pons +
Isabel García i Ripoll,
Associació d'Amics de Santiga,
Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda,
"Poetes de ronda" Abadía Editors.

PRÒLEG

En aquest llibre pòstum presentem una recopilació dels poemes escrits per en Francesc Brunet-Llobet. Hi podem trobar tant l'obra de la seva primera etapa, escrita en plena joventut, a finals dels anys vuitanta i noranta, com el seu darrer poemari 'Trasmudar', escrit durant la seva malaltia. S'inclou igualment l'extens recull 'Descloure els llavis'. Poemes valents, tendres, potens i profunds.

Voldríem que amb aquest llibre, el lector pugui conèixer, gaudir i estimar l'obra del Francesc Brunet-Llobet; plena de talent i de sensibilitat.

Al final del llibre trobareu un índex de paraules, amb indicació del títol del vers i de la pàgina a on aquestes apareixen.

Tot seguit s'inclouen com a pròlegs els parlaments que l'Àlex Holgado i en Jaume Ten van pronunciar a la casa Taulé de Sabadell amb motiu de l'Homenatge pòstum a en Francesc Brunet-Llobet que es celebrà el dia 3 de Setembre de l'any 2005.

Amics de l'Obra d'en Francesc Brunet-Llobet

Sabadell Setembre de 2015

PRÒLEG

I

Ray Bradbury, el famós escriptor de ciència-ficció, a la seva no menys famosa novel·la Fahrenheit 451 (que als anys 60 va portar François Truffaut al cinema), i en la que els bombers no hi eren per apagar incendis sinó per provocar-los, cremant tots els llibres perquè els llibres eren prohibits, doncs llegir fa pensar i pensar impedeix ser feliç, feia dir a un dels homes-llibre que emmagatzemen el textos clàssics al seu cap i que es troba el protagonista al final:

“Tothom -deia el personatge-, quan mor, ha de deixar alguna cosa al darrera... Un fill, un llibre, un quadre, una casa, una paret aixecada o un parell de sabates. O un jardí plantat. Alguna cosa que la teva mà toca d'una manera especial, de manera que la teva ànima tingui un lloc on anar quan desapareixis. I quan la gent miri aquest arbre, o aquesta flor, que tu vares plantar, tu estaràs allà. No importa el que facis..., mentre canviïs alguna cosa respecte a com era abans de tocar-la, convertint-la en quelcom que sigui com tu quan n'apartis les teves mans. La diferència entre l'home que es limita a tallar la gespa i l'autèntic jardiner està en el tacte. El tallador de gespa tanmateix podria no haver estat mai allà, el jardiner hi serà per sempre.”

En aquest llibre del Francesc Brunet, que avui tenim l'honor i el plaer de presentar-vos, el poeta planta, just al primer vers, una petita sement, tot just una paraula -la paraula llavor- que anirà trasmudant en el curs del poemari, és a dir, anirà alterant la forma, la naturalesa, la substància i l'estat dels versos, fins a esdevenir raïm i, al final, el líquid màgic i daurat i escumós com el d'una copa de cava.

I el camí d'aquesta transsubstanciació el recorrerem veient alhora com s'altera la forma poètica, com canvien la seva aparença externa, les línies i superfícies que descriuen el contorn del cos emmalaltit del poeta, al mateix temps que els versos van modificant la realitat en el seu conjunt, la naturalesa de l'ésser que, sota l'imperi de la necessitat vital, es reorganitza i modifica les seves determinacions espàcio-temporals, retoca les coordenades i les categories, esmena les relacions, capgira les causes i els efectes.

I la substància, allò que és verament important, essencial, aquelles partícules de matèria de la que estan formats els cossos, es transforma i evoluciona, poema a poema, en lletres que s'enllacen i es componen i rebroten com grifolls de tinta blava als jardins del paper en blanc, fins a esdevenir el poeta el mateix poema, la mateixa manera d'ésser, d'existir, de presentar-nos la seva ànima amb un nou sistema material, infiltrant-se i recomposant-se i omplint tots els porus del paper.

Reprenent Bradbury, aquest no és però un home-llibre, aquest és un llibre-home, un llibre on hi trobarem el poeta-jardiner que, trasmudant el seu dolor en poesia, ha plantat la seva llavor poètica al mig del nostre jardí perquè la seva ànima hi sigui allà per sempre.

Jaume Ten

Amb motiu de la presentació del Poemari pòstum TRASMUDAR a la casa Taulé de Sabadell el dia 3 de Setembre de 2005.

PRÒLEG

II

RECUERDO DEL POETA Y AMIGO FRANCESC BRUNET-LLOBET.

En este tiempo en que triunfa la imagen sobre la verdad, el éxito sobre el talento y el oportunismo sobre el trabajo; ahora que parece que lo que importa es el engaño, la impostura, aquí nos reunimos para celebrar la obra y la memoria de un poeta modesto y auténtico, la memoria de una persona honesta y buena.

Podría decir que la poesía amaba a Francesc Brunet. Que le escogió para hacerle herramienta de sus saberes, bellezas y padecimientos.

Podría decir que su modo de hacer poesía era la perplejidad. Que lo suyo era la sorpresa continua y prodigiosa ante sus propias palabras.

También podría señalar que Francesc era ese poeta arcaico, nacido en un tiempo anterior a este ruido. Que era un visionario, anterior por tanto a la razón y la sabiduría, cercano al enigma. Un poeta con pértiga, trampolín, serpentina, caçapallones... Podría decir que, a modo suyo, y como hombre del teatro, había alcanzado un refinado acierto en la interpretación de sí mismo hasta bordar la improvisación para nuestro regocijo.

Podría decir que era un poeta exaltado, divinal, misterico.

Pero mejor quiero hablar de él desde mi subjetividad. Y decir que Francesc Brunet era de

“...la clase de las personas pequeñas
pero que mueven los días.
Los de cuerpo frágil y mente voladora.
De aquellos fraguadores del meta
l a quienes no marcó el fuego,
sino la artesanía del dúctil saber.
Los hombres envolventes,
los poetas frugales y atentos,
los caminadores de remotas sendas,
los familiares que no aparecen nunca
en las fotos. La clase de las personas
félicas y que no tocan el agua.
Los que visitan las nubes.
Los que arañan el cielo.
Aquellos trepadores de claraboyas
o de faroles porque se alimentan de luz,
de todas las luces. Mariposas nocturnas
que espolvorean magia. Temblores, antenas,
ateadores, camuflajes, grumetes y naves invisibles.
Son los que surcan, no los que se mueven;
los que arengan sin alzar la voz;
los que penetran apenas mirando;
los héroes vencidos manteniendo la rosa
interior del fuego en sus cenizas.
La clase de los pájaros diminutos
pero que atraviesan continentes. Vuelo veloz,
pirueta, rizo, soledad aérea.
Los que entienden y sostienen las normas
porque su reino no es de este mundo.
Son los que nos sonrían mientras la muerte
les come a dentelladas las vísceras.
Los que son como cirio: vivísima guía
hasta la última gota, el recogido olor de la cera.

Son los que han estado aquí antes,
los que conocen los relojes de arena,
las huellas, el cristal. Son aquéllos que se visten
de espuma marina y de papeles antiguos
ante los azogues de las musas. Acumulan polvo,
cachivaches, pisos destartalados, pócimas,
interruptores, conversaciones disecadas,
zapatos con otros pies, bibliotecas olvidadas.
Colecciones de sí mismos.
La clase de las personas pequeñas.
Los frágiles. Los de nombre, luego, recitado”.

Álex Holgado.

*Amb motiu de la presentació del Poemari pòstum TRASMUDAR
a la casa Taulé de Sabadell el dia 3 de Setembre de 2005.*

EVENTUALS SINÒNIMS

Poemari

Vida
Naturalesa
Afecte
Mort
Paraules i Silencis

VIDA

*... Un present que no hi ha qui esborri;
Tenia paciència perquè sabia que l'herba creix
Lentament, però fruita.*

Ricard Creus

A L'INICI

Les mans brutes,
la carícia de la pols de la terra,
i tota la llum del món arribada
caient al llarg de la meva pell.

Les grans alenades del temps
tornaren la meva espatlla corba
i o era corba la meva espatlla.

Al inici, la meva espatlla no era corba,
i tantes coses que no eren al inici.

Les alenades útils i majestuoses
caigudes com greus responsabilitats
decantaven un nou inici d'egoisme
i ja mai conegueren l'empenta de la meva mà bruta,
d'aquella mà que ara roman oberta a la pols,
i d'aquella història que recorda l'inici.

Llavors ens reafirmarem.
I el inici estarà conclòs.

Restarem llastimosament a l'abast de la mort,
o a la conquesta d'un nou inici igual.

NO VOLDRÍA AQUESTA IGNORÀNCIA

Em demanes la meva atenció,
i sense esforç, escolto això que preguntes
i voldria allargar-me i emplenar-ho tot,
comprendre-ho tot i explicar-t'ho.

*Teixiré vida amb fils
de la mateixa corda
Que se'm desfila als dits:*

...

Miquel Martí Pol

ARA, TOT JUST

Ara, tot just, tot d'una em miro les mans,
i els dits exasperats d'aquesta mà
que pentinen el suau tacte de l'aire
i també s'embruten d'aquesta pols blanca;
aquests dits que s'estimen cada un dels seus moviments
i com també cada ombra que fan
cada llavi que els besa
i cada llàgrima que eixuguen.
És dir, miro tota aquesta suau textura.

SENSE INTERROGANTS

Avui, ahir, demà, sempre potser,
cada dia; cada coma,
cada any; cada punt,
cada rel; punt i coma,
cada mort; dos punts.

Sense interrogants.

Tot és. És tot.
Com cada lletra
un gargot acostumat,
com cada hora
una estona... que hem concretat.

I encara ningú no ha determinat la veritat,
però, encara, ningú no ens ha determinat.

AL·LELUIA

Ara ve la carrossa del vent,
abraça i desnuca el nen,
el torna home,
pren la mà del vell
torça i rebrega,
no fa mal,
s'esclata així mateix la por,
s'estrena la vida,
es pot veure a través dels objectes.
Cau el cel més avall
i organitzem la vida en terra.

Al·leluia.

DÉU

S'aparten els cels i us veig tenebrós,
ploreu, cada llàgrima s'estripa en terra
i la humitat tranquil·la observa plàcida.

Un colom beu l'aigua i mira,
es dispara al vol
us torna les llàgrimes
i es tanquen els núvols.

AQUESTA BOJA VIDA

Aquesta melodia insonora sé que t'entendreix,
sabem que s'apropa el fi
i ens cauen les hores com anys,
ho sabem!. Ho sé!
Però també, també sé estimar-te
com m'estimo aquesta ximple i estranya vida,
aquesta, mateixa, que m'ensenya a creure't bella.

NATURALESA

...
*I anirem lluny, encadenats al pur
atzar dels horitzons, que mai no tanquen
amb pany i clau l'estímul del paisatge.*

...
Miquel Martí Pol

AQUEST MOMENT

El reflex d'aquesta llum
s'allargassa sobre l'aigua
i guspireja,
calla el cruixir del bosc
i passegen sotrats els núvols.
Terra d'estries i arrugues
de verd seguit,
rebrec de terra, ets
ampit d'aquesta calma.

L'ARBRE

Arrelat en un solc dels dies,
ets presoner travat de la terra
escorcolles amb els dits del teu peu,
t'endinses, t'obres camí, abrades...
t'afermes, t'uneixes...
ets terra, ets aire i ets tu, tot un.

T'enlaïres procurant fer-ho recte,
i les branques, rels a l'aire, fullegen
i el teu verd dansa amb el vent,
la llum s'escola entre besos i carícies
i la pluja tremola en cada fulla.

El teu fruit serà segons la llavor,
el teu misteri és estimar-te la terra
estripar-la i clavar-t'hi
no fugir-ne mai i morir en ella
i si ella mor, morir amb ella
si a ella l'aparten, tu amb ella
el teu misteri és estimar la terra.

El meu misteri es saber-te pacient,
saber-te constant.

segueix

Neix una flor blanca i somrius,
l'aire inquiet l'acaricia
es besen els ocells, criden a prop d'ella
i dormen en l'arbre,
el cel travessa els camps,
la filera d'arbres dorm agosaradament,
cada un d'ells xiscla en silenci el nou naixement
cada un d'ells somriu dolçament.

La vida penetra de nou,
i mentre l'arbre creixi
mentre l'aigua i la terra ho vulguin,
no arrencaran ni la teva pell estimada
mentre tractem la vida atentament,
mentre la tendresa ens miri innocentment
no s'enduran cap estella de vida.

Això un simbolisme, la realitat nosaltres;
i és que en cada paraula ens hi va la veu
i en cada fet ens hi va la vida.

LES GOTES D'AIGUA

Ara plou i el cel és gris,
cauen,
es desprenen,
es travessen,
s'ajunten i se'n van
claveguera endins,
terra endins,
les gotes d'aigua.

LES FORMES I ELS COLORS

Prendria un pinzell
i en aquesta paret tan blanca
de punta a punta, en línia recta
dibuixaria una ratlla prima,
una ratlla de color negre.

D'entre les dues bandes blanques
a una d'elles hi dibuixaria un arbre i
a l'altra cantó un home.

Just a l'inici de la ratlla,
sia quin sia el seu inici,
hi col·locaria una taca vermella,
un tant estrellada,
després lliscaria del mateix color
una pinzellada corba,
aquesta uniria taca, arbre i home.

Entre l'arbre i la taca dibuixaria un núvol
el color seria gris amb forat de blanc.

Després me n'aniria i deixaria que es fessin grans.

Tornaria al capdavant d'uns dies
i necessàriament al capvespre
i si els colors no haguessin canviat
sentiria novament el goig d'estimar la vida,
la extraordinària singularitat dels colors
de la naturalesa
i el prodigi del seu rostre canviant.

AFECTE

... M'és igual d'on vinguis. T'estim.

Carme Riera

ELS DOS ALTRE COP

Una imatge treballa amb la meva solitud,
com una eina nova, desconeguda i sentida
travessa cada matí el meu despertar.

Segueix com una ombra que fos clara
cada hora en extrema quietud
i m'empeny clamorosament la imaginació.

M'obre escletxes de vida per viure,
m'acaricia la pell plena de timidesa
i em fa tremolar lleugerament la veu.

La seva conversa és la mirada
ella no parla, és una semblança,
però mira i riu com una lluna de nit.

I jo i aquest treball de segles
barallats per la curta estona que ens dóna,
envegem el correspondre'ns.

I enyoro en cada segon d'aquests rellotge
tota la constància del seu batec.

I de les hores que em recorden aquelles hores,
el silenci concret o l'espai no vist.

I de la distància que separa els seus ulls dels meus,
aquella distància necessària per veure'ns.

Enyoro. Qui sap. Envejo potser.

I tinc tantes coses per fer encara,

tantes coses en què pensar,
tants gemecs fluixets a cau d'orella
i tota aquesta difícil vida s'ajup.

Se'm barregen els sentits
i m'entra pels ulls la seva olor,
m'empasso la pols dels dies,
estossego ben fort
i aprenc a mocar-me silenciosament.

Parlo distret d'ella i de mi,
obro les finestres, sacsejo la monòtona estança,
espolso les engrunes de fum que han recobert l'aire,
endreço els papers i els meus ulls
i m'entrebanco amb la gent:
la fredor rabiosa dels carrers.

Després, però, la lenta imatge,
aquesta concentrada i íntima parla
esdevé tendra, mullada i olorosa,
quan la seva persona hi floreix
quan la seva mirada em mira
quan la seva veu hi ressona alegre,
quan senzillament m'adono que existeix.

...

Parles, et miro i t'escolto, jo lleig
silencio tots els meus desigs
aplego curiosament tot el que dius,
respiro, sé que visc de fa poc.

La mandra no convenç la son

segueix

ni la mort no s'agenolla a prop.

Tremola la xarxa d'espai
s'espanta el ble d'aquesta llum,
el voltant es torna fet de pampallugues,
fosques pampallugues i ofegats gemecs,
carícies de claror brillen en els teus cabells
i les ombres es reparteixen i plou.

Rius, et miro i t'escolto,
llàgrimes blaves dels teus ulls blaus
llàgrimes blanques de la teva pell blanca,
baules d'alegria, esquerdills de cor brillen,
a terra baules d'aigua s'esquitxen,
la humitat ens besa l'estona i ho amara tot.

Els dits voldrien resseguir-te,
estimar-se pel teu cos
parlar més tard de la carícia
i abraonar-se amb el silenci per estimar-te.

L'hora ens avença la mania del temps,
dolçament ens acomiaden i ens anem,
els dos altre cop.

Caurà un blau somriure del cel,
cúpula de la nostra terra angoixada
travessarà la teva imatge el meu despertar,
altre cop. Els dos altre cop.

LA TEVA LLÀGRIMA

He vist la teva llàgrima,
queia descompassadament
i ho feia com el teu glatir.

I queia.

Humitejava la galta.
Dels meus llavis vermells
brollava la tendra delicadesa
i s'esforçava per eternir
i s'esforçava per cohibir
I besaven a les llàgrimes.

“Sota el meu llavi el sen...”

Joan Salvat-Papasseit

AQUEST BES

i clareja

i somnia

i tomba

i parpelleja

i acarona

i estima

és lleuger i estimat,

és calent i endolcit,

és tendre i envermellit,

és volgut

i s'escampa tota la carn d'esgarrifança.

La nostra pell és tota d'una sola peça.

LES TEVES MANS

Ara que he mirat les teves mans
i he portat la meva sobre la teva,
ara que l'he sobrepresa ben fort,
les venes se n'han adonat,
la sang s'ha esforçat,
tot el cos ha envermellit
i l'única paraula fugida m'ha dit:
- rompem tot el cos -

T'ESTIM

Millor la teva música tendra
encerclada de romàntica mirada,
millor la teva pell tota vermella,
millor... que no pas qualsevol matí.

I la mar, escuma de cabells,
oneja profunda amb esforç de vents
i mulla els meus peus
s'agermana l'aigua i la pols,
el teu llavi i el meu
i una paraula ens travessa
una paraula ens convenç
una paraula s'esmuny dels llavis;
T'estim.

MORT

...

*Com m'encercla el bosc !
Amaga'm dels arbres
de la meva por.*

...

*Em sé presa segura
d'aquesta caça.
Quan cobris la despulla
a qui portar-la?*

...

Salvador Espriu

UNA PARAULA

Perdut-
Caigut-
Vençut-

Totes les hores eren presents,
la imatge dins els seus ulls,
l'esguard del seu cos fred.

Les fulles caigudes,
els arbres dedicats a la terra
i la vida tota –encantada pels dies-
remugava una paraula,
una paraula esqueixada.
Silenci !.

Un silenci, massa tendre,
que bellugava els seus dits pausadament,
i feia créixer el dibuix de la mort.

MIRES MORT

Un dolç presagi de mort;
un dolç oblit de viure
es vincla lleugerament en la meva espatlla,
i apareixen miserables gemecs
-despulses de vida sencera s'endrecen-;
immenses tonades de por a tomba oberta.
L'espai fred, humit i silenciós passeja,
com una nau eterna i omnipresent,
com una lleugera frisança al cos.
Un dolç presagi de mort
on més endavant descobreixo...
una clara vergonya de viure.

Bella, freqüent, entranyable, sorprenent,
mires amb ulls distrets aquesta cambra de vida
i així, amb ulls distrets, no t'adones a qui mires.

AQUEST TOSSUT ALÈ DE MORT

La seva cara s'enternia
i les seves mans, mans blanques, enlluernaven
ulls carregats de tendresa.

Una eterna melodia de dies benvolents cridava
i la semblança de les hores no responia.

A cada pas un esforç cruent i
a cada esforç una lleu esquerda a la pell
un brogit d'ossos rera cada fibra de carn.

Les nits, entre somnis de cuirassa, passaven d'estrella a estrella,
i les seves negres ninetes esclataven en els núvols,
cada esclat un nou dolor
cada dolor un nou i apassionat esforç,
com cada ràfega de llum penjada en la nit,
com germana molt llunyana del sol
com esqueix de llum perdut d'ençà dies.

L'esquerda, presa en el seu cos,
al bell mig del cor potser,
o més enllà de la lenta son
- càrrega dels seus braços feixucs -
plorava, altre cop, des d'ulls brillants.

Ni fades, ni versos de poetes,
ni reminiscències,
ni noves ni eternes faules
podran rompre aquest tossut alè de mort.

Altres cop roman desperta la malança
i altres cop roman despert el perdurar.

ENTENENT SOMNIS

La mort, prou segura la tinc
i encara la vida visc
però quan penso en la mort...
els ulls parpellegen distrets
i la mirada fixada en la buidor
deixa pas a les teranyines de llum.
acaricio els llibres i els papers.

M'acaricio les mans i els cabells
- no és que m'estimi -
- es que la vida m'estimo -
i la faig amb aquest cos
aquest cos intermitent de malalties
aquest cos intermitent de plaers,
aquest cos que em dóna forma
i tot aquest voltant que el configura
me l'estimo i l'acaricio
i al mateix temps davalla la mort.

Em corprèn creure en un dia
quan la vida em farà fora,
quan estaré predispost per a somniar.

Quant de greu em sap !.

...
! No em raca, Senyor, la vida
Perquè l'espero millor!
¿ On és per estimular-me
la memòria de la mort ?

Vicenç Garcia

MIRA'M

Ja tinc les mans obertes a tu,
ja saps que estic aquí tranquil,
digues una sola cosa, una sola,
digues, que tot ho veus, que tot ho estimes.

No et confonguis, mira'm.

Sé que sí, que tu ets,
que tu m'estimes prou,
no sé, de tu depèn.

No diguis res. Calla. No parlis.

La teva imatge és així...

Remous eixutes carns mortes
i travesses les velles arrugues gruixudes.

Tot serà espai i olor d'amor,
es gronxaran els núvols i riuran, potser.

No parlis mira'm.

PARAULES I SILENCIS

...

*Ja no existiran les paraules
sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.*

...

Vicent Andrés Estellés

Mozart

...i sobrevisc, aigües amunt del somni
Tenaç com sempre
Mira'm els ulls. Hi pots llegir el retorn ...
Miquel Martí Pol

AIXÍ

Suaument preparava,
callava,
mantenia fidel la tonada prima.
Esfilagarsava les notes distretes,
les aconduïa lleugeres cap al final.
Amanyagava esforços poètics
i floria com pinzellades la música.
Una música de ratlles negres,
d'onades de mar
i de llençols de lluna platejada.

Així... i només s'escolta.

A CADA PARAULA UN GEST

A cada gest una paraula.
Correspondre's mútuament,
correspondre's al mateix temps.
El gest i la paraula coincideixen,
aprenen tots dos a parlar,
i aprenen tot just quan coincideixen,
quan ambdós s'expressen igual,
quan la llarga mà s'estira,
quan els dits s'acaricien,
quan festegen a l'aire
i prenen els sons de la veu
i aprenen perquè es diuen la veritat.

LA VEU

Eren mil paraules que cridaven,
Eren belles formes de parlar,
ensopegaven la veu amb la vida
llençaven espasmes de dol,
pretenien fer lleuger el so.

Reien a l'hora del sol,
Ploraven a l'hora de la nit.
Callaven a l'hora del silenci
i tan aviat com mai,
no sabien quan era l'hora.
S'emmotllaven a l'estona.
La càlida estona de la veu.

TOTS ELS FULLS NO SÓN AQUÍ

Prenc aquest paper i és aquest,
i ressegueixo sobre d'ell
amb una claredat humana,
prou noble per a estimar-lo,
per entendre que és el meu deure
dibuixar formes conegudes o estranyes.

I què en fareu vosaltres?
Veureu, mirareu, riureu, pensareu,
just al mig de cada full
cada ratlla travessarà la vostra mà,
i és perquè tots els fulls no són aquí.

IMAGINO

Imagino bé tot un poble petit,
ases, homes, dones i coses...
una ombra negra de saviesa,
de segles caiguts per sobre, per terra.
Segles petrificats en cada pedra,
segles contagiats de violència
segles vermells i grocs
ratlles dels sembrats.
Imagino bé una dona vestida de negre,
una càlida veu d'avortada tendresa,
experiència d'uns anys malentesos
i a cada butxaca la veritat.

CADA MATÍ

Cada matí en caure al desert d'aquesta aigua gelada,
en sentir el fred que em punxa la pell
entenc l'esforç al caire just de la valentia
i m'estreno de nou amb l'angoixa clavada al pit
barrejat de fum i de lenta hipocresia.
Paraules al matí embastades amb fils d'acer,
creuades al temps amb somriures
tallades en punta a l'abast de la perfecció.
cada matí en caure al desert d'aquesta aigua gelada,
dic: demà no vindré a escoltar-vos.

VOLEN LES PAPALLONES

Miro l'aigua que cau,
i escric entre els núvols paraules.
La novella pluja les neteja
són antigues paraules
El cel avança molt lentament,
s'emporta les velles paraules amb pluja,
les transporta i dóna la volta al món.
Sé prou bé que tornaran juntes.
Papallones noves de vol igual
de colors nous o desiguals,
de llibertat prematura
o nervi deixat anar,
flor segrestada pel vent,
alliberada de les rels de la terra
boira petita escapada del cel
paraula relliscada del paper,
pluja continguda entre l'aire,
giravolt de la naturalesa
o braç de la vida que ha bellugat els dits,
com acariciant la tendresa dels que viuen.

*Ara que som junts diré el que tu
i jo sabem i que sovint oblidem.*

Raimon

SOVINT OBLIDO

Sovint oblido que visc per a cridar
tant és el crit i la veu,
puntual em cal pensar el crit
i que s'endinsi l'aire en les orelles
i que s'entengui el que jo dic
que la única llibertat és en el crit.
La veu és lliure de cridar,
el silenci ho és de callar,
lliure jo d'esforçar-me de sentir-lo.
sovint oblido que també visc per escoltar.

PARAULES

Poemari

Espais

ESPAIS

*“Altre bé en mi no resta sinó que ame los somnis e les
ymaginacions que de nit me aparexen”.*

(Tirant,c.176)

POESIA

La poesia és un perfecte mirador...
on les paraules, a més d'aconduir la mirada,
travessen enèrgicament l'espai de la imaginació i
planen, de manera suau, damunt de la pell;
allí on, uns nous ulls, delimiten nous espais.

PLECS

El tercer plec de roba
s'assembla prou, al primer,
però, el plec de l'antinòmia
s'arruga entre ells dos.

SILENCI

Les coses que dic són gairebé senzilles
i, ara, aquesta claror d'avui m'enlluerna,
i encara, estic massa quiet
i les ombres són sempre les mateixes.

M'han pres ara mateix les mans
i m'he quedat desfigurats, un estaloc,
una mà closa, un puny sense cop
i tot un bassal de paraules.

Algun dia em tocarà la loteria
i em compraré les mateixes mans,
i els besaré els dits dolçament.
Faran l'amor amb el silenci,
després amb una amiga que jo ja sé
i més tard els regalaré un llapis nou.

Lladres, aquestes mans no són martells,
ni pals, ni pales.
Són la carícia de les paraules,
i no ho permetré,
no vull que planin casualment pels papers.
No m'aventuraré,
procuraré prou, perquè ressegueixin abans
la rectitud dels joncs
i la tortuositat dels cepes.
Així escriuré amb mans comprensives.

SOMNI

He donat corda a un rellotge que tinc,
la flama d'una espelma em fa llum, poca.

El rellotge va bategant sorollosament,
la groguenca llum dansa segons un compàs,
una penombra s'escola pel reixat dels ulls
i altra volta torno a pressentir la dolça nit.

La nit d'afora encapsada entre quatre parets,
una flama bellugadissa per la lluna creixent,
un rellotge sorollós per missatger d'albada
i tot un grapat de paraules per estrelles.

Un coixí de color verd, fa de gespa sense olor,
en una butxaca plena de claus, que obren somnis,
en recerco una per obrir un núvol de fum
que s'ha emportat un bes de la meva lluna.

Altrament del somnis són molt mentiders,
es fixen massa en damisel·les de cabells llargs,
fins i tot de vegades, es barallen entre ells;
i la dispesera de la nit no vol sorolls!

Malgrat això, la nit pentina somnis en cada llit
i els blancs llençols, cortinatge on s'amaguen fades,
em pregunten per les hores i pel somni que vull,
i els dic que vull una butxaca més gran encara.

CAMÍ PELS ULLS

La platja, tossuda, calma a les ones.
Arriben brunes de sol les mirades
i el capvespre, de sorra groguejant,
capbussa de plata els cabells del mar.

No vull mirar el temps de lassitud,
més aviat, contemplar la teva mà,
les venes blaves que nuen el goig,
la delicadesa de la carícia.

I la mirada damunt dels teus llavis
entén la suavitat dels moviments,
calcs de paraules s'asseuen en la pell;
calfreds de capvespre, fimbrar dels nervis.

Vaig veient les ombres dels nostres cossos,
i el bes de pols i de sorra es torna espès,
els teus cabells llargs cauen en el meu front
imants del neguit passen pels llavis.

Ratlles d'imatges pinten el meu rostre
i els sons puntualitzen el teu silenci,
mentre la lluna dissimula una ombra.

EN UN MÓN DE VOLVES BLANQUES

Ple d'ànimes de bombolles
que pugen servant inquietants propòsits,
un color daurat, defici de criatures,
és dins una copa de vidre.

Escuma de somnis crepitants,
o deixeble amb regust del possible,
és en tot cas, esforç de llum;
reflex damunt l'abstracte.

Tardor horitzontal en solitud.

Destries pensaments i records,
i l'esdevenir d'una idea,
potser d'una imatge creïble
o d'un moviment en equilibri;
-és l'aniversari de la vida-
solemnitat!
és l'hora de prendre la mixtura.

TRASMUDAR

Poemari

D'UN MOT AL POEMA

A modo mio

I

Prenc la paraula llavor.

No la sotmeto.

La deixo.

Lliure.

Sense cap pensament concret,
però sí amb una sensació d'imatge,
quelcom fonedís, com de fum.

La llum penetra les esclatxes
del sinuós blanc.

També la terra sembla que fumeja.
Un color blau plata.

Una espurna de vida,
un bri de possibilitats
per convertir la paraula
en química natural,
en una explosió,
en un lleu fimbreg
on s'esqueixa el silenci.

II

I comença a mudar la forma
i comença
el cicle cap el retorn.

La llavor ha iniciat el procés.

Les paraules;
forma de poema.

La silueta.

La mínima imatge real
que dibuixen les lletres.

La paraula i l'argila.

Gerros.

Trasplantar.

Ajustar temperatures.

Recórrer a les essències orgàniques.

Pol.linitzar o no.

Convertida la planta en sons escrits,

arriba l'hora

de preservar la seva existència

i donar-li el temps per a la veu;

corpori desig del poema.

III

El llenguatge poètic
vol anar més enllà de descriure les ferides:
compren el dolor i n'explica el secret.
És a la tangent de la fantasia real i del deliri.
Compren l'amor
i el vesteix de lleugers somnis.

Els colors calidoscopis del dia
preparen la terra
per llaurar crepuscles vermells
que facin somriure l'esperit
en la invisible emoció de diamants.

IV

La resta és de pacient.
Paper de vidre.
Llimar.
Ajustar.
Retornar ritmes.

I perfilar bé el penyal
que de sobta troba
la visió clara d'un encert,
una semblança
on escoltar la remor del mar,
i notar el vent fresc
i abrupte de la vida.
El senzill element.
Som en l'espai.
Atrapats a viure.
...Aquells blau plata, aura del poema.

V

El poema que s'escriu és el més complicat.

L'altre, el que jeu pel pensament,
aquest és el més obstinat.

*I tot és primavera:
I tota fulla verda eternament.*
Joan Salvat-Papasseit.

VI

Potser una primavera
pot esbaldir aquest turment.
El vers que no s'escriu s'oblidarà.!

I la mà que escriu, pot recórrer prats pel paper;
fer simulacions de paraules i d'imatges,
i obrir amb metàfores tot el que hi ha dins les plantes.
Col·locar pels verds papallones de colors.

Aquest camp, cos nostre,
deixar-lo a mans de les estacions
i lliurar-nos amb vivesa a la feina del poema.

Les paraules són la clau de volta per a les idees.

La mà que templa el bisturí obrirà el secret.

*Ara que estic al llit malalt
demà m'aixecaré potser. ...*

Joan Salvat-Papasseit.

VII

Un vers pot canviar la mirada!
Aquesta mirada posada en la ferida,
plana buscant una barana
i pujar graons de vida.

Aquest viatge a Ítaca!
Aquest viatge desconcertant.
Aquesta vida de possessió,
d'estima i de passió.

A les paraules simbiosi d'idees.!

Passió d'amor
Passió de penes.
Com canviar la nafra amb paraules?
Com versar?
Conversar amb el mirall.

Aquest cos,
receptacle i claustre
de les nostres visions,
és l'amic i l'ombra inseparable.

VIII

L'equació és a les teves mans.

L'exploració.

Els tacs i les eines.

Els fulls de radiografies.

Els trets de radio.

Robòtica.

La freqüència en dos conceptes;

la freqüència en la freqüència.

El punt de l'eficàcia.

Bombardejar la zona.

Enema opac. Visualització.

Busca mines òptic.

Extirpar els bolets de cabre.

Diagnòstic:

Distreure el pastor i enverinar el verí.

Temps al temps.

IX

La penombra.
La petita claror
esgrogueïda belluga en l'espelma.
La flama, una gota lluminosa.

Com una llàgrima,
baula que s'enlaira del blau al groc.
L'essència del foc en un llumí.
Un ble, una ànima.
Els instants del fantasma.
De l'ombra que trasmuda.
Un rostre que era.
La vida.
Els instants d'infinít.

X

Un estigma.
Una forma nova
i ara, apreng
estudiant-me.

Aquest ser i estar.
Tal vegada esperar ser.
Tornar a ser...

I estar en els llocs
per tastar l'aroma de l'amor.
Aquesta olor de solitud s'esvaeix quan em mires.
L'esperança de les neurones
espurneja un somriure.
Il·lusionada pèrtiga per saltar la franja.

Superar aquest bassal de mercuri al cap.
Resplendors paper plata.
Mirar pacient l'ànima química
i veure bombolles.

Preveure més camins.

XI

Autopistes de sang.
Pulsacions per minut.
Activitat del cor:
sístole i diàstole.

Respiració d'esperança.
Paciència i presó.

Agulla al catèter.

Avui el rellotge agafa formes dalinianes.
Veig el quadre de la noia a la finestra.
La infermera que mira l'horitzó del meu mar.

Dalí em parla:
"M'he tirat el suc de pinya per sobre la camisa"

No motoritzo bé.
La mirada pren perspectiva,
un punt de llunyania massa nítid.

Estic processant el síndrome vagal.

No m'he deixat estabornir
i he presenciat la línia mental
de la recuperació
pel llindar de la inconsciència
i el teu nom ha rebotat per la gola.

Vaig decidir no pronunciar-lo.
Secrets de pacient.

XII

Aquesta pluja persistent
baula, gota a gota,
degoteig de llàgrimes
cap a la vena.

Imagino el químic,
també qui emplena l'envàs,
l'etiquetada del meu nom
i ara ve ella que em connecta vida.
Vida als ulls.

La infermera m'ha deixat sol
amb la impaciència.
Neguit per trencar aquest grilló.
Paciència i persistència.
Un tic tac de pluja
per filtrar bé
cap a les profunditats de la terra
i germinar brots nous d'antics temps.

No hi ha tintinabulació.
El so campana.
Les gotes cauen,
una cadència que no es sent.
I és un destil·lar.
Vers de sang nova.

L'espina...
Ara, estoic, escolto una conversa d'amor.
Els meus amors són platònics!
Els meus somnis són encara possibles.

XIII

He mirat les meves mans.

Les eines.

Radiografia de les mans.

Clivelles a les mans.

Més destins?

Tants camins a la vista?

Més dibuix!

Plecs del temps que passa

entre avencs de mirada.

Blaus, si els veus,

paraules si les pots dir.

I entenedores si les pots oir.

Els sentits són les arts.

I és bo

polsar les notes

i deixar-les per la pell.

Això anima.

XIV

Participar en la vida natural.

L'arbre, la molsa,

els joncs, els aiguamolls;

fan mil imatges.

Tons i textures de colors.

Tantes com semblança hi ha entre gotes.

Les granotes, els gripaus, cap-grossos,

fan la seva natura d'amfibi.

Les tortugues agafaran l'hivern a la seva manera.

Jo entre paratges de vida amido el salt

i el meu medi cranial busca el cor salvatge.

Però valguem que pausa a pausa

escrigui com l'abella.

Circumscriba a formes octogonals o no.

Càpsules

Cel·les.

Pensaments engavanyats en estructura de fusta.

Baobab, faig, noms per saber coses de l'arbre.

*Fer música pels ...
gorgs pregons que m'aturen astuts.*

J.V.Foix

XV

Pernoctar en essències
i amidar espais a cop d'ull
per alimentar el subconscient.

Fer un tragueta de la font dels traginers
és imaginar en la frescor i el doll
que engoleixes el sons del camí.
El camí de l'aigua que recorda la història.
Sentir l'alè de versos escrits.
Buscar geografies.
On les formes més eternes
de la muntanya
ens retornin instants
dels avantpassats.

XVI

Les estacions, els cicles.
La pregunta femoral.
La pregunta palanca per moure el meu món.
Quants cicles?
Ara vindrà Nadal, matarem el temps.
A l'estiu tota cuca viu.
La vida, quatre cares d'un diamant.
Quatre cartes, quatre asos.
Quatre mànigues per fer el camí.
Estacions de llums.
La llum que viatge i tu no la veus.
Els teus ulls no veuen.
Jo t'explico el que veig exactament.
Inabastable t'explico el que no veig.
Sempre dius que l'olor
i un deix magnètic et guia pels camins
i creus veure més enllà, en la llum nocturna.

XVII

Avui he vist com s'obria la flor.
He pensat en el misteri del viure.
En aquesta aparent quietud
que hi ha dins les plantes.
En aquest secret de colors que guarden.
I jo també sóc de terra.
Arrelat.
A les substàncies, però
imaginant el concepte de món.
Un grapat de terra en un test.
Símbol.

Sóc al capdavant el meu procés biològic
però al capdamunt sóc la imatge d'un ésser
i potser galvanitzo la meva ànima assumint
aquesta dualitat del cos meravella mortal.

Els senyals son subtils.

XVIII

Un soroll d'ales ha bategat.

Una flor ha fet un soroll.
S'ha obert en blau.

Escales de cargol.
El vertigen.

Com una serpentina.
Una closca amb sons de mar.

Olors.

Colors i resplendors de sal.
Blaus amb faldilles.

Ones.

Cargols de mar.
Conques i petxines
Ribets i miralls.

Sabata de cristall.
Tot això als meus peus.

XIX

Una íntima conversa de dies
persisteix ja com un musclo de roca
arrapat i vivint de la mateixa pètria i orgànica
quietud.

...

Les illes de gel atresoren enigmes
Sublims blaus de vèrtex lluminós.
Equacions d'espai i volums.

Formes cisellades pel vent...,

o ves a saber si el raig del sol rebota per les onades,
i solc a solc per la textura de la sal
dalla com la destrat dels dies ensopegant l'escorça.

L'evidència fortificada de l'aigua.
Últim reducte.

Un vaixell blanc ancorat en la volta de l'equilibri.
Escumes petrificades.
Topazi.

I segons un ritme
d'esllavissades làmines
la sorpresa de la pols.

Una íntima conversa de dies
persisteix ara al vapor,
per fer comestible tota aquesta olor
i des del penya-segat de les preguntes
preguntar per la pols d'estrelles.

Amb el vi i el pa rodó del pagès amic

XX

Escoltar les teves destrosses.

Insistir en sembrar.

En imaginar el bo de cada cosa.

Com una faula escrita en un país

que trasmuda la por en esforç.

Una certa pau.

Terra sembrada

en un jardí

on s'alternen bé

tots els verds i vermells.

Com badabadocs pels camps de blat.

Albirar nous paisatges.

Per prats ignots i munts de llicorella...

J.V.Foix

XXI

Pas a pas.
Un horitzó d'etapes.
Un fermar el peu.
Rel.
Alçaprem.
Graons per arribar al replà.
Un cop d'ull.

Així arribaré a la claraboia
per on mirar la lluna.
Nova, creixent, plena.
Blanc sobre el negre.
Espetecs d'estrelles.
Ones circulars.
Glaçat de boreals.
Impressionant,
prohibit tocar res.

El gat s'assembla a un mussol.

XXII

Una figura al jardí.
Entre hortènsies, menta i gerani.
Una figura al jardí m'observa.
Immòbil i mirant-me fit a fit.
Esborronat coll.
Ara belluga el cap i dibuixa un cercle.
Persegueix com jo el vol
d'un mot quasi invisible.
Crisàlide transparent.

El gat s'ha barallat amb el cabdell de llana.

XXIII

Aquests ulls visionaris;
el gat ha portat fins a casa el fil.
Apedaçaré.
Potser pescaré.

La veïna en sap molt de fer ganxet.

Melindrós, el gat acaba la feina
i a corre-cuita cap una altra bestiesa.
Enfila per l'escala cap el terrat
i salta teules empaitant aquell invisible.

Qui pot resoldre l'escenari?.
Una tisora.
He tallat el cordó.

I he fet com el gat, a una altra papallona.
No picaré l'ham de la metamorfosi encara.

El meu nom i el teu.

XXIV

Sinònims gairebé.
Animal que intenta capturar
sons d'espai
púrpura brillant.

Son els teus ulls de llum.
Carceller de la nit,
asserenes els ratpenats.

M'agradaria saber d'una vegada per totes
el mot que ens iguala.
Dormir!

Un soroll,
i felinament persegueixes la vibració.

Aprenc de la teva llibertat.
I ara atrapo mots nous:
"Esterlines" ...
Els teus ulls son esterlines geomètriques.

*Visions i corrandes d'amor.
Ojos negros planos.*

XXV

El teu uniforme blanc esdevé el full,
el rebrot del poema.

El blanc.

Tubs i catèters,
paraules i versos.

Transvasament de partícules.

Combat.

Versos per la plana.

Químiques que transcriuen vida.

Mots i calmants.

Sedant el cos,
el batec és a la mirada.

Momentàniament.

Aquesta mirada quieta

com l'ham al riu

va més enllà

per dins els teus ulls.

Gest visual d'estimar-te.

XXVI

La plana
del desordre, fatigat llençol.

Camisa d'onze.

Element ineficaç.

Inhòspit hoste.

Malalt d'amor.

Insomni de bèstia i de fera.

Aïllat de multituds.

Passadissos i uniformes.

Olors i despropòsits.

Eficàcia.

La tardor i el dolor.

*Avui l'he vist... l'he vist i m'ha mirat...
; avui crec en Déu !.*

Gustavo Adolfo Bécquer

Visió i paraula.

XXVII

Mirada i silenci.
Somreies alguna il·lusió rítmica.
Estaves bella.
El capvespre moll.
L'aroma fresc.

Senzill he observat
com seguies la teva dèria.
El teu rostre portava projectes immediats.

Anar a buscar el pa i l'oli.
Això és tot en aquest món.

Aquell somriure!

I és així com la teva imatge
passeja pel llindar de la meva
il·luminada i creixent.

Demà ens mirarem.

XXVIII

La línia del teu rostre és desafiant.
He vist un matí només de mirada.
No m'has dit res acollidor.
M'he endreçat el cos i els vestits.
Avui res de miralls.
Ni tan sols m'he adonat que estava viu.
He girat la cara al carrer i m'ha semblat del altres.

Ha estat un matí sense ànima.
Els colors del sol pel verd del jardí.
Les imatges tenen un pes de naufragi.
Existeix el dia i m'ha semblat inútil.
Arribar a la tarda pel camí del pedregar.
Tot ha estat nefast.
Una pedra lluent de sol.
Un desert per travessar.
Formes de plom.
Misèria i companyia.
He tingut un matí sense misteri.
Una sensació de cartró.
De façana.
Qualsevol màscara.
Es millor que jo mateix vagi fent els arlequins.

El teu nom.

XXIX

Avui t'he vist pel carrer.
Aquest carrer d'autobusos
i formigues.

Els meus moviments
tendeixen a la contemplació.
Com mirar de cop sense passat.
Sense els teus ulls
esdevinc un ésser amb el crani a la mà.
Cap pregunta.
Cap resposta.
Una rutina.

Doncs de vegades
pot canviar-nos la vida,
fins i tot el *karma*
mirar els teus ulls.

Terra, aigua, cel, celler, temps, fermentació,...

XXX

Les llavors

El ser.

Les hores.

Impressió.

Moments d'acústica.

Il·lusió de temps.

...

les albes.

Les baules.

Aquest líquid,

el tinc fresc.

La fredor superarà

fins i tot el gust.

...

Posat a la copa,

els relleus d'or

han esdevingut,

fulls de gel.

Segueix

Saps...,
allò d'imaginar...i rimar,
farà que es posin
les bombolles en ordre,
mentre penso
en el gra d'agost i
els setembres de verema.
Voltes i repòs.
...
I ara;
d'una lenta i llarga
transsubstanciació,
m'he begut un miracle pensant en tu.
I he celebrat coses del poema.

DESCLOURE ELS LLAVIS

Poemari

L'Absència
Descloure els llavis

Descloure els llavis

L'ABSÈNCIA

Per prats ignots i munts de llicorella...

J.V.Foix

AUTORETRAT

Tintar la cal·ligrafia
capbussada en jardí blau
per traçar el vers en la pell.

Destenyir per encertar el color
i ser precís intèrpret de l'invisible
des del cristall dels ulls.

Diamants dels dies ratllen mots
de proverbial musa
per camins de lluna plena
udolant vers i oració.

Poema de vida,
caixa de ritmes,
en l'acústica ancestral
per les paraules indefinibles.
Enigmes de les nostres tombes.
Penombra i espectre
convertits pel vent
en sorolls de xiprer.

Sortilegis dins la illa.
Solitari dins el mercuri.
Soliloqui de naufrag.
Preludis d'ivori.

Veu i metàfora: retruny d'imatges.
Pluja d'essències
per un transitar poètic.

PAISATGE D'OMBRES

Un paisatge d'ombres d'escòrpora,
viatge cap al teu rostre constel.lat.

Matins blancs, ondulats pel fred,
jeuen, distretament, dins la mirada.

El color de mel desperta les olors.

La dansa infinita del vent,
belluga el velam de les aus,
i jo persegueixo l'últim mot.

Per l'espadat de llum llueix l'or
i les essències dels colors s'alliberen.

- Dins el vent hi ha les aus,
dins l'aigua hi ha els blaus -

Les ones trèmulament t'estimen.

Petits sorolls s'escolen per les ales del dia:

Aurores de sempre,
records inefables,
llampecs brevíssims,
estelles de color.

Altre cop s'eternitza l'estança
i també algun record de la teva vida.

CAÇAPAPALLONES

El dring de l'aigua d'una font invisible,
és el ritme viu i fresc de la natura.

Una remor, com un prec,
des del bell mig de la terra.

La lleugera veu del vent,
i la llum, per un esblanqueït marí del cel,
s'escampa des del silenci roent del sol
i esdevenen els espais d'un sorprenent vol d'ocell.

Les estances secretes de les muntanyes,
com ressons petrificats d'un passat,
vetllen altivament el presagi de la història,
on els ulls negres dels avencs xuclen llum de lluna.

L'essència dels sentits s'enfonsa en la penombra,
i el feixuc pensament s'esmicola en les preguntes,
...i només la veu,
com un sentit desbocat que fuig de la solitud,
que escapa de l'esfereïment de la ignorància,
te l'ànim de prosseguir per la textura dels mots.

L'altre solitud és en el record de les petjades
camins perduts o llocs mai retrobats.
Espais invocats, com un llop,
des del batec del cor.

En el desfici de la veu per cridar,
així el tacte precís del pensament del paper.
L'esforç de l'ordit per figurar el dibuix
com teixir el subtil d'una pell.

Altrament, tot és essencialment fonedís,
ara que el vent ha fet d'agulla amb els núvols
i els ha cosit a l'altra banda de la lluna.

Tal vegada he vist passar un poema.
Ales de la primavera.

HORIZÓ

Horitzó, cúpula d'espai,
línia;
constant elemental dels colors.

Lluna de fórmules
capsa de blancs
experiment del somni
groc del sol.

POSTAL A CADAQUÉS

La gavina crida ?
En algun lloc una gavina vola baixa ?

Dins meu, ...
hi fluctua un paisatge de mar.
Sento les remors de l'aigua.
El blau s'encén de blau
i el plata llampega per l'escuma.

...

Un vol d'oreneta, xiscla llibertat
i m'espurneja el teu somni...
Ja saps, m'encercla la distància
però, m'allibera pensar-hi.

Ja saps, qualsevol dia vinc a veure't.

Parlarem de sensacions
i de formes.
De llums i d'espais daurats.
D'aquelles aspres roques.
I dels vents nocturns
amb colors de lluna.

O, ...

FORMES DEL TEMPS

Les tardes, els vespres i aquestes
altres formes del temps
són els miracles ordinaris
per sentir el soroll del mar.

Les estrelles són esquerdills de llum
que puntegen el negre.

La lluna és l'eix que inicia
La llum del somni.

El vent és el moviment invisible d'alguna suavitat.

El sol, arran de terra, és el ponent, és el vermell.

Quan bellugues el teu cos molt alegrement,
tot això apareix.

L'ABSÈNCIA

Els dies s'acumulen en el cos.

I ara penso que són dies d'una suau lassitud.

I ara sé que l'absència palpa el record.

Es fonen tots els rostres i creix la paraula,
i esdevé la música per entre el dolç de la nostàlgia.

I els teus cabells ondulats en el d'aurat,
i els teus ulls, d'inici de llum, són, potser,
la forma secreta d'alguna fada.

...

Vés a saber la forma dels records.

*A voltes les paraules no son altre cosa
que la dimensió d'un color.*

VISUALITZACIÓ POÈTICA

Aurores i formes.
Galls que acaren la nit.
Llànties que vessen vermells;
escuma de sol.
Coloms de colors,
oneig de mar silencios.

ESCRIURE

Ets el traç d'una plana.

Ets el símbol del full.

Paraules pel blanc.

Ratlles de misteri

omplen l'escenari.

Escriure pels solcs

i microsolcs del paper
activant la mà del somni.

HARMONIOSAMENT AGAFAT A LA VIDA

Per la trenada i esvelta manera de ser,
amb les mans obertes i el cap enlaire
pretenc endevinar expressivament a l'aire,
aquell que es preocupa d'existir per mi - o de ser-hi -
d'aquell que invisible deixa sentir-se,
i em permet d'endevinar-lo en respirar.

Gràcies per ser-hi.

Com la llibertat, et presentes invisible.

Caldrà sentir-la!.

Mai no diré adéu. Encara que em mori
encara que marxi, sé que restaré,
seré invisible com l'espai; la llibertat.

Caldrà sentir-me!.

Mentrestant, procuraré clavar-me enmig la terra
colgat de temps i corrupció,
dansaré el nou ball de la força quieta,
la cansada carrera vers l'enteniment
i Allà al mig albiraré les bandes,
les espectaculars lluites entre la vida i la mort.

Caldrà entendre-ho!.

Quan pensi que ja no parlo:
si perquè ja no entenc res
desitjo més corrupció
i em sento sol i enfoscats
terriblement immobilitzats i Jutjat,

segur que voldré tornar a viure.
Caldrà tornar a viure.
caldrà, pressento que caldrà tot això,
caldrà també perquè estimo la vida,
potser confonc la vida per la llibertat,
potser per l'espai,
potser perquè la veritat la tinc invisible.
Caldrà comprendre-la!.

EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES

Ara Mateix la nostra veu vol reclamar-te.

Però les melodies d'aquestes veus, que tu bé reconeixes,
no tenen el miracle ni el poder per retornar-te,
però si, la tendresa màgica de l'amor per dir-te
que ens sentim estranys sense tu.

I ens resta ara, un ressò de les teves paraules
i del teu gest dins l'ànima;
com un senyal inequívoc que sempre estaràs al nostre costat.

I aquestes lentes llàgrimes que es desprenen com volves d'estrelles
dels nostres ulls i endins dels nostres cors,
són també uns lleugers sons
que s'enlairen tendrament per arribar a traspassar aquesta distància
que ens separa avui, i dir-te que t'estimem !.

I convertir tots els dies en converses íntimes, fins que en la mesura
del temps de cadascú, ens tornem a retrobar per poder , amb estil i
particularitat, tornar a parlar-nos com si res no hagués passat.

Descansi en pau.

(Escrit l'Abril del 1996 amb motiu de la mort del pare)

DESCLOURE ELS LLAVIS

*...Dic
només coses semblants
i encara de vegades,
...*

Descloure els llavis

*Sempre, malgrat una repetició, aconseguirem
descloure els llavis amb sensibilitat, si som
fidels als mots.*

COM ELS SOLCS

Com els solcs en els sembrats,
aquí també però pel paper.

Les imatges que hi planteges,
el blanc es el jaç, és talment així.

Amb aquest suport de repòs
faig un intent per donar importància
a les eines d'escriure
i miro tots els signes,
i en mirar els elements,
ja em sento acompanyat en l'aparent silenci.

Gràcies per tractar amablement el poema,
les muses t'ho agrairan.

LES PARAULES, COM BAULES, COM BOMBOLLES

Les paraules, com baules, com bombolles,
s'encadenen, com una voluntat en formes simètriques
pel vols del dir.

Com interpretació mitjançant el llenguatge,
fins ara, el codi més arrelat.

Conceptes que explicarem, fins i tot per no dir encara la paraula
aquella que només utilitzarem en acabar la nostra exposició.

Clourà com resum, síntesi, sinopsis de tot un adagi i efluvi de
pensaments. Per exemple nomenarem poesia.

LES PARAULES SÓN COM AQUELLES EINES

Les paraules són com aquelles eines
que en l'escultura donen forma.
Eines que, en mans d'un pensament d'escultor,
van cisellant la idea.

Eines que fan siluetes per la pedra,
i a cada ensopegada, igual de cop i d'escardill,
van configurant l'imaginatiu.

Les paraules, a cops de concepte,
poden expressar i tallar el diamant de la idea.

Puc dir: He tallat el diamant amb un bisturí.

Ningú no s'ho creurà,
però amb les paraules ho puc dir,
puc inventar, puc fer metàfores.

...

Ara sento les notes d'un piano
i m'acompanyen,
existeixen en l'aire,
i harmoniosament es desfan dins meu.

I vull imaginar

...

...quines mans omplen de carícies el meu esperit....

O si algú com tu ha pensat, en aquestes coses;
en la sinopsi d'una mirada
o d'un somriure complaent.

AL·LEGORIA MEVA

I

A l'inici del camí que mena al bosc,
em calço amb l'empremta del captaire de vers
i m'hi endinso.
Em faig element,
insignificant pols que camina per la magnitud,
cap el magnífic batec de la muntanya;
amarada d'estacions.

II

Enfilat per dins l'exponent del verd i de l'aire,
xiulo a tots els ocells que no veig
i miro el grapat de cel per entre les branques
i m'abraço a l'arbre gros.

Sento el soroll de l'aigua,
Sento uns lleus sons com insinuen un nom.
Una imperceptible vira al cor,
una ganyota pels llavis
i es vessen paraules closes.
Tendres solituds.
Mots de primavera.

segueix

III

Entre sons i resplendors,
quasi veig la teva imatge,
recollint aigua,
sentint-la com esquitxa la cara.

Ara un silenci.
Com mirar uns mots,
drets, enlairats. Arbres muts.

La força invisible arriba
i travessa de sobte per entre les fulles.
Una remor de veles a vent, un estímulo de vida.

Aquest alenar ha foragitat el teu nom.
Prest endevino la tempesta,
l'oblit de les petjades.

IV

Aquest dibuix de tu,
d'imatges impossibles,
desapareix cap el fons d'un rierol
en una pedregada sobtada.

Cercles i sorolls.
I ja no et recordo.

La tempesta calma.
T'oblido cercant un poema.
Rebuscant entre les paraules.

Caminant per paisatges.

Remenant aigua.

Netejant el record.

Pressento que seràs mineral viu
en les entranyes del meu pensament.

ARA, UNES AUS TESEN LES SEVES PLOMES

Ara, unes aus tesen les seves plomes,
i el blavós del cel és ple de blancs.

Ara, un crit emergeix des del fons del mar:
potser el senyal del naufragi d'algun vers.

Les melodies i els ritmes dins de l'aigua.
Les ones plenes d'escuma arriben a la sorra.
Ara, un batibull de sons.
Ara, una remor de paraules.

Dins de l'aire, l'atzar de la marinada
i les gavines dins l'orgull del sol.
Les petxines desensorrades.
Ilueixen formes blavoses,
com ones de colors petrificats.
Semblant a un inici d'horitzó d'ultramar.

Els versos són fets de paraules i de conceptes.
Les pedres de sorra i d'esquerdills.
Les idees, com petits esborranys de llum
fan sentir un dolor darrera les parpelles,
com guspines d'or clavades al iris:
el principi inequívoc de la bellesa.

La paraula quasi llàgrima lleugera
s'escola per l'ull del sentiment
anhelant la força del poema.

El fred, esgarrifa les imatges de la memòria,
reminiscències dels enterrats en el silenci.

Resplendors de tradició i velles preguntes,
converses de síl.labes elementals:
remors d'origen plens de seqüències.

Com el defici de la veu per cridar,
així el tacte precís del pensament pel paper.

L'esforç de l'ordit per figurar el dibuix,
com teixir el subtil de la pell,
i transformar el fil des de l'agulla
o les paraules des del llapis.

Altrament, tot és essencialment fonedís,
com aquest blau intens.

ASSAIG DE MUSA

... 1 ...

Torna el teu rostre
i en mirar-te apareix frugalment el silenci.

Els colors de lluna dels teus llavis
em besen en el gust de les muses.

Els teus ulls sorprenen
la dansa desigual de les lletres.
La teva pell cobreix
tot el ritme i la música del poema.

En els teus llavis
hi ha el gust de les paraules
i en el teu cos,
el suau tacte d'aquests versos.

El nou dia pren el color
i es veu més bell el teu rostre.

Bec un glop de suavitat,
i en els teus llavis
presenteixo els records subtils.

Ara la ment és tan bella i àgil
com el claustre de la llum.

L'aire s'equilibra encara més
i els estels combinen posicions.
Les meves mans cerquen novament
el contorn de la música.

... 2 ...

I el teu bes porta en el tacte
l'essència de tots els sentits.

...

Comença a brillar la pluja
en el pedrís de sempre
i m'atanso a l'estany
per veure els cercles de les gotes.

És temps de dir la paraula justa
i sotmetre els records a la disciplina;
per confegir, en la mesura del passat,
el més útil d'ara mateix.

I busco el punt que inicia
els teus ulls en aquest matí,
i aquesta mirada teva
és elemental per sobreviure.
La barana del silenci guia bé
el pendent cap el teu cos.

En l'immòbil de les paraules,
hi persisteix el temps.
I en el ver l'essència
desmesurada dels records.

Ara mateix espero
que els teus ulls s'aquietin
afermant-se per l'espai
en el transparent equilibri.

... 3 ...

Cap gest més tranquil
que fer brillar les imatges
pel clar de la teva mirada,
en una tardor dauradíssima.

I sento la pausa dels segons,
quan l'aire fimbreja dins la suavitat
del moviment dels teus ulls.

Altres qüestions diverses
perduren en la teva pell.

Com per entre el foc
creixen els teus ulls.

Quan el teu rostre somriu:
desapareixen les ombres del capvespre
els pensaments flueixen,
en escenes concretes
I avancen
i s'escampen...

...

M'arriba a les mans
l'escena del teu rostre.

Totes les paraules les tinc
en el ritme dels dits
recollint les notes de la música.

I els espais,
previsors de la distància
trasmuden els seus llocs.

... 4 ...

Dues noves pells
pel tremolós tacte auri.

I ara ja és hora
de preguntes diàfanes i secretes
de versos i de besos
pel rostre o la suavitat.

...

Per la cambra
plena de la teva fragància
passejo observant-te.
I no sé el nom del poema,
abans escriuré,
per tota la teva pell tot el meu cos.

ASSAIG D'ESTRELLES...

Primera composició de versos vers Marta.

~ ~ ~

El teu rostre de porcellana, blanca tímidesa,
i el teu cos, elegant escultura mòbil,
camina com suau gasela
per prats del somni inconcret,
on l'aroma de l'herba fresca encercla tota la bellesa
i el teus ulls són espurnes brillants que trenquen la fosca
i esmicolen les tenebres.

La teva mirada lluent de claror és un dolç neguit
i la teva veu lleugera i suau és un petó de paraules.
I la textura de la teva pell, vestit de fada,
és l'altre miracle del teu cos.

Els dubtes persisteixen en la vida.

Les formes més enigmàtiques de la lluna i dels astres
tenen sentit quan prenc les teves mans entre les meves.
I un gest en els teus llavis promou l'alegria,
i una senzilla melangia en els teus ulls entristeix la vida !

Ets com l'eix que permet girar el sentit de les hores;
pressentir el bo del futur depèn ja del teu somriure
i el reflex del sol en el daurat dels teus cabells
cobreix de llum aquesta estrella que ets tu.

T'AJEUS AL BALANCÍ

T'ajeus al balancí de la
meva mirada,
et gronxes mentre t'adorms
en color daurat,
i t'arriba la lluna tan petita com es veu.

Acordo ara mateix fer
silenci de mots,
no distrauré el bransoleig
del balancí
que roman amb tu i la lluna
al fons irreconciliable de la
meva raó.

Treus el cap i rius obertament.
Ara formes part de l'única
distància
de la que hi ha entre els
braços oberts.

ARA MATEIX ESPERO

Ara mateix espero que els teus
ulls s'aquietin.
Cap gest més tranquil que fer
brillar les imatges
pel clar de la teva mirada,
en una tardor dauradíssima.
I m'adonc de la pausa dels segons,
quan l'aire fimbreja dins del
pensament, en la suavitat,
en el moviment immens que
cobreix els teus ulls,
i aquesta mirada teva és
elemental per sobreviure.
La barana del silenci guia
bé el pendent cap el teu
cos.

AQUÍ ESDEVÉ TÈRBOLAMENT L'AROMA

Aquí esdevé tèrbolament l'aroma
de la teva pell.

Pel diàmetre de l'espai
danso com un cos voluble
contemplant l'estrella i tu.
Per l'endemig del meu viatge
la teva veu escolto,
i els colors creixen aglopades,
el teu rostre de rosa malva
es cobreix
i somrient escoltes bé les
meves tribulacions.
On el mar cobreix el cel blau
llueixes a la nit prop de
la lluna.

UN CAPVESPRE SOLITARI

Un capvespre solitari vaig mirar
arbre i lluna
i ara sento dins les cames l'enorme
neguit de fugir,
d'allunyar-me d'aquesta tempesta
de boscos i silencis.
L'aigua dels prats fumeja.
El baf s'enlaire i es desfà pel verd.
Regalima per les fonts
i la frescor i la vida neixen
i és tendre el present
com el tacte de la terra
dins qualsevol matí.

Saps, ara mateix el dia
comença.
El vermell de les roses madura.
El teu rostre delimita el bo de
qualsevol projecte.
I pararia el temps quan el
somriure és a la teva pell...
Si vens lentament fins als
meus llavis
sentiré la presència del
destí:
el miracle de la llum que
creix en l'horitzó,
la dimensió del plata fluctua
per l'or
i tu em mires alegrement.

EN LA NETEDAT DEL CRISTALL

En la netedat del cristall de les lletres,
Les teves imatges omplen dòcilment les pauses
i entren dins de cada mot per l'encant del vers
interpretant els conceptes, les mirades i la pell.

El teu rostre i la veu.
El teu cos, el somriure i els ulls.
Elementalment miro els teus llavis,
parlant-te vull insinuar-me als teus mots,
i sentir a la mà el tacte
que origina el poema.
Besant-te creixerà el gust
permanent dels versos.

M'aproximo a la teva veu...
i veig el color de les paraules.
Una nova bellesa en el dolç de la melodia.
I el detall inquiet dels teus ulls
és l'origen precís del desig.
I els reflexs finisims i
vermells dels llavis
son el dolç llampec de la vida en la pell.
I sé mirar-te.
I vull convertir el mar en
el color del teu cabell
i obligar la lluna a pentinar-se
com tu:
Un nou univers pel camí del teu cos.

M'ARRIBA A LES MANS (INTRO)

M'arriba a les mans l'escena del teu rostre.

Totes les paraules les tinc en el ritme dels dits,
recollint les notes de la música.

I els espais previsors de la distància
trasmuden els seus llocs per veure'ns.

Dues noves pells pel tremolós tacte auri.

Per la cambra plena de la teva fragància
passejo observant-te i no sé
el nom del poema
abans escriuré per tota la
teva pell tot el meu cos.

M'ARRIBA A LES MANS

M'arriba a les mans l'escena del teu rostre.
Totes les paraules les tinc en el ritme dels dits,
recollint les notes de la música.
I els espais previsors de la distància.

Puc fer anar el cos per les ones mòbils
del teixit de la música.
Puc pensar en l'estructura del teu somriure
o de la teva lletra.

Puc moure'm per l'espai inconcret
que em delimita el só, perseguint-lo.

I busco la bellesa per la transfiguració de les notes,
des del món de l'art,
en el gest especial de l'harmonia.

M'aproximo a la teva veu...
i veig el color de les paraules que dius.
Una nova bellesa en el dolç de la melodia.

Balles i el cor de l'aire
-perfecte element mòbil-
segueix amatent el teu cos.

I el detall inquiet dels ulls és l'origen precís del desig.
I els reflex finíssims i vermells dels llavis
són el dolç llampec de la vida en la pell.

I sé mirar-te
I jo pels atributs dels mots vull:
pensar-te, imaginar-te.
Traslladar-te pels aires i pujar-te al bell mig de la llum.
Convertir el mar en el color del teu cabell
i obligar la lluna a pentinar-se com tu.
Un nou univers pel camí del teu cos.

ARA QUAN DESAPAREIX

Ara quan desapareix puntual la tarda
i venen llums petites i esgrogueïdes
m'atrau pensar en el silenci de dins els arbres
i en la voluntat de saber
quin desig ens afermarà demà.

La destrat dels dies ensopega l'arbre.

Arriba l'instant en que hem de desenfilat
dels nostres ulls les imatges que ens uneixen,
tot cobrint-nos la cara de nous projectes i carícies
i amidar l'amplitud del
nostre amor.

ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA

(Pauses de records)

Saps esperar, mirant des del fons de l'enyor
el tornassol de la lluna en la humitat del carrer.

El negre esblanqueït.

L'ordenada lluna de llum aclareix el teu cabell,
distribueixes lleugerament les passes i avances.

T'encercla un xipolleig de sons indolents,
corquim escrupolós, que trasmuda l'abast del silenci.

La vibració del temps, ultrapassa el deliri,
parany ple d'un somni a la mateixa hora
que fa girar la porta al punt de l'abisme.

I sotjaràs altre cop la forma dels mots.

El perfum del somni ardent t'emmetzinarà
i romandràs passejant, oint la teva veu,
dibuixant finíssimament el cercle del teu amor,
perseguint les ombres d'un vol infinit.

ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I)

I sé on ets.

Camino cap a tu pels signes de les coses,
dins del moviment distret de la tarda.

Estava previst que t'estimin les paraules.

En la netedat del cristall de les lletres,
les teves imatges omplen dòcilment les pauses,
i entren dins de cada mot per l'encant del vers,
interpretant els conceptes, les mirades i la pell,
el teu cos, el somriure i els ulls.

Ara la sinya, en el so dels ocells,
volta l'aigua pels colors del reflex.

Miro els teus llavis,
parlant-te, vull insinuar-me als teus mots.
Sentir a la mà el tacte que origina el poema.
Provar els gust d'aquests versos.

ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II)

I sé on ets per les llums de la musica.

Camino cap a tu pels signes de les coses,
dins del moviment distret de la tarda.

Estava previst que t'estimin les paraules

En la netedat del cristall de les lletres,
les teves imatges omplen dòcilment les pauses,
i entren dins de cada mot per l'encant del vers,
interpretant els conceptes, les mirades i la pell.

El teu rostre i la veu.

El teu cos, el somriure i els ulls.

Ara la sínia, en el so dels ocells,
volta l'aigua pels colors del reflex.

Elementalment miro els teus llavis,
parlant-te, vull insinuar-me als teus mots,
i sentir a la mà el tacte que origina el poema.

Besant-te creixerà el gust permanent del versos.

ASSAIG VISUAL SOBRE GOTES D'AIGUA

Els cabells del sol voleien dalt de la muntanya
i les seves arestes il·luminen bé tots els contorns
i el seu escalf amoroseix els espedats.

El silenci s'esvaeix en lleugers crepitars de neu,
i per tot regalima l'aigua
vers els vells camins de glòria i vida.

La sang de la terra, renovada, va fluint cap a les valls.

La frescor i l'aroma cobreix el cos dels arbres
i endins hi viu un alenar de primavera.

Els ocres envellutats reviscolen en verds forts
i les plantes s'enfloreix amb tonalitats d'olors.

El paisatge ple dels sons cridaners de les aus
i del dring de l'aigua que desenfila dels rierols
acompanya un lleu retruny de terra que desperta,

que s'esqueixa per donar noves formes de vida
i obrir cap al cel, bells moviments de fantasia;
en un esclat d'ofrenes amb mantells de colors

Com una escriptura que erosiona i emplena,
en un fluir divers per camins, avencs i barrancs
per gorgs i balmes antigues,
per giragonses i estanys,
va desapareixent lliscant per baumes i matolls.

I amb la seva força creant noves formes
fins per la seva constància regenerant vells estables
fins per la seva confabulació amb la terra redimint les fonts
fins per la seva servitud desembocant en un destí.

...

Ara en mirar la superfície blava del mar,
em ve a la pell l'esgarrifança de l'altre carceller;
qui guarda i embassa un nou prodigi per a l'estació propera.

BENVINGUDA A DESEMBRE

Desembre, has entrat dins l'any 1990.
La lluna gairebé plena i magnífica t'ha presidit.

Desembre, em portes noves senyals de fred
i les fades que han de ser les més entranyables.

Cal afinar el temps i resumir els afectes.

Desembre ple d'amistats, potser aparents,
té el gust i el tacte de l'argent.

Portador del plor i el somriure diví
ets portador del silenci de l'any
ambaixador de l'encant i la il·lusió
també de l'esperança i de 1.991.

Talment el desembre és un mes de conte de fades.
Talment el desembre és harmònic.

Desembre, té el so ...12.

ASSAJANT LA POÈTICA

Així com en el cisellar d'un marbre;
igual de cop i d'esquerdill,
configurant l'imaginatiu.

A cop de conceptes.

Quan es parla d'art tot és suficient per a l'abstracte.

Mots i punts de vista.

Hi ha però un factor comú ; la bellesa.

La bellesa és una commoció interior.

Un despertar.

Un nou sentit.

Una mena d'ombra teva que et segueix.

I que, emergent, des del xipolleig de l'aigua que trepitges,
en els bassals enllosats que no et mereixes
t'aproxima a un descobriment de l'existència.

Un fimbreg de pell de bateria.

Per a fer poesia cal usar algunes paraules i esclatar les imatges.
Masclatars de comparacions i metàfores.

CÈLIA

Arran d'alba.

Un gest de misericòrdia, un oblit de basarda.

Les paraules són elements estranys, construccions inimaginables.

Inesgotable font que gesticula un soroll de frescors.

La saviesa és com la pedra molla

llisca l'aigua i sempre en té de nova.

La bellesa rellisca pel pendent del sublim.

La bellesa recomença sempre per l'inici del perfecte:

un esquerdill lluminós atrau serenament la mirada

i les paraules antigues s'alliberen besades pel nou aire.

L'exactitud, llampegueja en destruir-se el dubte;

la inèrcia que bramula una melodia àtona,

sense arguments i sobretot disciplinada sense llibertat i sense vent.

L'estança del cos, equilibri de pell, transporta la idea i un somort

passadís de terra confon les petjades;

Caldrà doncs, tot i la fosca, albirar un desig permanent.

L'extrem de mi mateix que perfila l'horitzó.

EL DIA CREIX, ATZUR ALEGRE

Poema per a Cèlia.

Com un cant ascendent...
una sola veu prima esclata pel triangle blau
i escateix damunt dels pins
com si tot plegat, pluja i tot, fos etern.

Ara s'ajeu el sol damunt els núvols,
s'escampa tot en colors d'aram...
i ara tot és senzillament com et penso.

Camí avall trobaré l'esclatxa de llum...

Sí!

Mirar-te, és imaginar-ho tot de cop!

La teva veu és el soroll de l'aigua
plena de les cares dels brillants.

Segurament que la pluja coneix les estrelles.

Els paral·lels escometen les idees.

Tomben ideals i transmuten les ombres.

Parlar-te és resoldre una equació.

Estimar-te és com una obra d'art.

EL PRIVILEGI

El privilegi dels mots
es gronxa dins la suavitat de la tarda.

Jo imagino el tacte de la nit
i sento el de les flors.

Un llampec d'estrelles neguiteja la foscor !

I amb la Naturalitat del vol d'una papallona,
va escapar-se del cos de Maria,
un lluent impuls d'amor i claror.

I que ens quedi encara
una engruna de revolució als dits,
per voler palpar el temps,
dins l'encís de la bellesa.

(Poema sobre l'anunciació i el Naixement de Jesús)

L'ART o la poesia és la meva llàgrima secreta.

ÉS MOLT CLARA I TÍMIDA

És molt clara i tímida
la teva cara

El teu somriure de cristall blanc
m'atrau i en sóc gelós de la teva veu
i per les hores cautelosament et miro
Vinc de mi a tu, com del món a l'ànima
i beso l'estança d'aire entre paraules
al joc incert de voler-te conquerir,
per com un rei,
celebrar-me amb el teu cos.

ESCOLTANT EL SO

Bocabadats badabadocs.
Algunes paraules repiquen campana.

El so m'atrau. El so campana i tu.
El so. El so d'un balencí.
El so del pendul. El so del solastre.

Brandant el passat pot venir la descoberta.
Felínament m'atrau la forma del campanar.
Escrutar per les talaudes i oïr el fimbreg de la corda.

Revoltar-me contra els teus ulls de nit.
Parèntesis.
Percepcions de dagues.
Creixent llum.
Puntal del compás dels meus ulls.

Com reconstruir l'escena d'un so:
amic felí de bóviles
cruiximent de branques
caigudes definitives per la pols.

Jo com un núvol esfilagarssat
estimat pel blau
sento les orenetes
que hem xisclen que les segueixi.

Com un coet.

HE DONAT VOLTES AL LLAPIS DINS DE LA MAQUINETA

Ones, crestes, ventalls de fusta
surten per la navalla

L'aigua avança.
Com un joc diferent
l'escuma es perd i torna.

Guixa!
L'olfacte de la sal.
Una abraçada a tota l'aigua.
en l'immens:
Com una memòria de sensacions
Com un arxiver de records
Com un provocador d'essències és la mar.
Inicis de vida.
Ara suro.
I sento el soroll.
La postal dels banyistes en moviment.
El principi de la realitat.

¿Quan estigui dins la postal
finiran els records i els somnis?.
Sempre hi haurà la sorra per guixar.

Uns sorolls pel paper com la música de les paraules.
Aquella que reproduïx mínimes sensacions
De l'inici i del futur.
Aquells espais transitoris,
en que un creu percebre el seu destí.

ALGUNES PARAULES VAN SOLES

No tinc ni idea.
Potser la inèrcia de la ignorància.
L'extrem aquell en que divides el no res.
La quietud. La solitud.
Els anys que passen.
L'any que passa diligent ple de re.
Potser aquell bassal d'aigua que s'asseca.
Potser la nostàlgia de parlar.
Les coses per dir.
L'escenari buit. Sense actors.
El text comença a esgrogueir-se,
Lentament el vent fa girar plana.
Res a la veu. Tot rebotja pel cap.
Cap conversa.
D'ençà un temps tan llarg i feixuc.

El silenci de dins les cel·les del cos,
-com un pany immens-
Un forrellat clou la vida.
Temps que s'escapa.
Moment del vers.

HUMANOÏDES

Arran de paret escric.
Traient-me les ulleres.
Meditant el senzill de les plantes.
Elles creixent damunt del gris.
Gairebé orfes de terra.

Plenes de llum a tothora.
Plantes que creixen a recer de la perpetuitat.
Plantes que clivellen el gris i miren incrèdulament.
Plantes i herbes que reneixen d'algun costat del record.
Plantes que sobreviuen al sostre.

Verds mínims que engendren olors i vida.

Arran de paret escric.
Traient-me les ulleres.
Posant-me els ulls per mirar el rocam que basteix la vida
I amidar el camí que em cal buscar-nos en la pell,
com una subtileza de l'ànima
Per engrescar-nos en una lluita immensament íntima
I assolir la manera de caminar sense dolor
O potser en traspasar a paret.

ELS CAMINS TRAÇATS

I els camins traçats s'han d'esborrar algun dia.

Un grup d'orenetes ha passat.
M'han distret el pensament que feia.
Però aquesta volta d'estrelles negres
m'ha equilibrat el ritme dels mots,
en la mesura de la fràgil llibertat.

I és el teu fer,
l'agulla que comença a sargir amb el fil de les paraules,
aquest pedaç d'amor que s'inclou dins la pell.

...

Tu, magnífica, elegant i somniadora.
i crec, en la mirada fixada a la teva.

L'àliga des de la muntanya es llença a la majestuositat.
Qualsevol part de la terra vermella o del prat verd;
pots volar sense pensar en els altres colors
i després pots explicar-ho per la suavitat d'una cançó.

...

L'art a la impensada flueix com un adéu
i són els somnis els que s'agiten en el cant
i ells, ales enllà, tenen plomes encara per fer distància.

Quatre orenetes han passat lleugeres de vida segurament
i el rostre del cel immens s'ha gravat de moviment.

ARA RECORDO

I me'n recordo ara, d'aquell poema de Miguel Hernández,
d'aquell que diu:

" Tanto dolor se agrupa en mi costado,
Que por doler me duele hasta el aliento".

i no era un mal concret, era un dolor lent i esponjós,
es feia gran com tot el cos, i petit com el cor.

No era un mal intens, es feia intens a cops descompassats.

Tenia la fredor de les matinades !
es trobava encongit i cargolat com les llargues serps.

Tenia la sort de continuar vivint
o la diferència entre el néixer i el morir...

tenia encara però la força del vent
i la constància de les aigües de la mar.

IMATGES CAP AL VERS

La música del món esdevé un so intermitent
El dring de l'aigua d'alguna font invisible,
és el ritme viu i fresc de la natura.
Un prec i una remor des del bell mig de la terra.

Una lleugera veu del vent,
i la llum, per un esblanqueït blau marí del cel,
s'escampa per tot des del silenci roent del sol,
i esdevenen els espais d'un sorprenent vol d'ocell.

Les estances secretes de les muntanyes,
ressons d'un passat,
vetllen altivament el presagi de la història,
on els ulls negres dels avencs xuclen la llum de la lluna.

L'essència dels sentits s'enfonsa en la penombra,
i el feixuc pensament s'esmicola en les preguntes,
i només la veu,
com un sentit desbocat que fuig de la solitud,
que escapa de l'esfereïment de la ignorància,
te l'ànim de prosseguir per la textura dels mots.

L'altre solitud de les petjades són els camins perduts,
són els llocs imaginaris i mai retrobats,
aquells espais invocats, braument, des del batec del cor.

INTRO

Arribar a l'espai blau per l'equilibri del sol.

Des de la sal del mar, invisible emergeix l'aroma.

I el sol ha esvaït la boira blava crepuscular
s'atança el seu resplandor pel fimbreg de les ones:
el ritme de les clarors com estrelles dancen
i arriben daurades faldilles;
ribets deixats pel groc.

En la mar en calma tots els colors s'adormen
i es veuen clarament sense velocitats
en l'exactitud que brolla de la gran estrella.

MIXTURA DEL TEMPS

Una illa de terra et fa germinar,
una illa de sol dins de la teva pell.
Un líquid nou regalima per l'aroma del temps.
Com en la mar els llampecs grocs...
    Pluges i camins
        ales i plomes
gotims i bombolles.

AQUESTA SENSACIÓ

L'agulla resseguia a 33 el disc negre;
la cançó romàntica en anglès,
la veu,
el so,
la música,
les paraules,
el saxo,
el piano,
la trompeta,
la guitarra,
i tu.

Tot unit i encara algunes coses més
fan sentir aquesta estona que s'esgarrapa
entre fibres que t'obren els braços.

Aquesta veu,
aquest capvespre;
aquesta sensació de sentir-te el cor
t'empeny fort per mirar el defora
obrir les finestres de bat a bat
olorar el temps
i procurar creure en la lluna;
en aquest Déu,
aquest que es fa sentir constant en tantes sensacions
segurament.

Però encara una altra cigarreta.

LES PARAULES

Les paraules.

Les comes.

Els cingles.

Les estàtues.

Les muntanyes. Colossals estàtues.

Relleus. Erosió.

Vents i tempestes.

TENS L'ENCANT BLAVÓS DE LES XISPES ELÈCTRIQUES

Tens...

El somriure de la il·lusió.

L'aspecte d'una lluna eterna.

El rostre suau i els ulls plens d'esquitxos lluents,
i les coses que dius tenen el gust viu de L'ametlla,
la flor primera i el fruit més amagat i resguardat .

En els silencis i en les veus et miro el cabells
i entenc preferentment en el teu rostre el suau del vent
com un lleuger equilibri de records i projectes.

Els nostres dies descansen en la pell
i les nostres esperances en l'amistat
com si un camí desconegut desxifrèssim
o com si en mirar-nos interpretèssim noves vides.

Encara la sang vol llibertat i orígens
i encara també una pau sense esclavitud
on la mà arplegui l'esforç
i l'abraçada, la fidelitat dels cossos
i la sinceritat, el profund retrobament de la veritat.

I tinc una sensació infinita d'amor dins la mirada
com una sensació infinita de miracle,
quan de cop i volta apareixes pel camí,
com si amagada en la nit
descavalquessis del rodar de la lluna
per donar-me belles fragàncies d'estrelles
i amb la mà pintar de plata les meves esperances.

D'UNA NIT DE LLUNA NOVA

Les paraules són com lleugeres dimensions del ser,
elements que transmeten les passions i els sentiments.

Algunes veus interiors reclamen de vegades silenci a la veu
i demanen que parlin els ulls fent reflexos plens de vida.

Quan el gest dels llavis no és per parlar sinó per besar
tot un feix de versos desordenats s'aboquen damunt la teva pell.

I en el reflex d'alguna espelma en una nit sense lluna
hi danza una espurna d'amor desconsolat,
com una lleugera i voluble il·lusió dins l'estança de la solitud.
per convertir-ho tot en una nova i dolça melodia.

on la nostàlgia del cor deixi d'existir i bategui un nou aroma ,
On els camins s'esborrin i les mans es retrobin,
on les mirades i els somriures persisteixen,
on la teva fragància sigui l'aire per respirar
i on la teva veu parli lliure com el so del ocells.

L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS

Sento el soroll de l'aigua,
i els senzills moviments que fan remor.
Sento els lleus sons com insinuen el teu nom.

El teu rostre em mira.
Una imperceptible vira es clava al cor
travessa una ganyota pels llavis
i es vessen paraules closes.

Tendres solituds.
Mots de primavera.
I entre verdes imatges,
veig les teves mans obertes,
recollint aigua,
sentint-la com esquitxa la cara
i el seu dring salta per les dents.
I en la teva brusa s'amara el desig.
Breus dibuixos de l'estany del plaer.

Tocant-te el cabell, rius
i el teu riure encabit entre les muntanyes
s'escolta com una altra melodia de la vall.

I jo miro el silenci dels meus mots,
que absorts, mediten la millor sonoritat,
per parlar-te amb simfonia i dir-te:

...

que sento les notes d'un piano
i m'acompanyen,

Segueix

existeixen en l'aire
i harmoniosament es desfan dins meu.
Que vull imaginar...
quines mans omplen de carícies el meu esperit.

...

I si algú com tu ha pensat
en la sinopsi d'una mirada
o d'un somriure complaent.

...

I els colors del sol van brillar en els teus ulls.

LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA

Recull de ritmes.

Tinc una sensació infinita d'amor dins la mirada,
com una sensació infinita de miracle,
quan de cop i volta apareixes pel camí,
com si amagada en la nit
descavalquessis del rodar de la lluna,
per donar-me belles fragàncies d'estrelles
i amb la mà pintar de plata les meves esperances.

Torna el teu rostre
i en mirar-te apareix frugalment el silenci.

En els teus llavis
hi ha el gust de les paraules,
i en el teu cos
el suau tacte d'aquests versos.

Els teus ulls sorprenden
la dansa de les lletres.
La teva pell cobreix
tot el ritme i la música del poema.

El nou dia pren el color
i es veu més bell el teu rostre.

Ara, la ment és tan bella i àgil
com el claustre de la llum.

Segueix

Els cabells del sol voleien dalt de la muntanya
i les seves arestes il.luminen bé tots els contorns
i el seu escalf amoreseix els espedats.

...

Aquesta mirada teva
és elemental per sobreviure.
La barana del silenci em guia cap al teu cos.
Cap gest més tranquil
que fer brillar les imatges
pel clar de la teva mirada,
en una tardor dauradíssima.

Totes les paraules les tinc en el ritme dels dits
com recollint les notes de la música.
Com dues noves pells pel tremolós tacte auri.

I ara ja és hora
de preguntes diàfenes i secretes,
de versos i de besos.
Per la cambra
plena de la teva fragància,
passejo observant-te.
I et faig secret del nom del poema.

LLUNES

...

Un comportament preliminar.

Una situació elemental.

Un coneixement quasi perfecte.

La translació del blanc.

Potser és una translació del negre.

L'observador és qui mou els colors.

L'espectador sempre ho és d'una o altra cosa.

Espectadors tots ... actuar és crear l'obra.

El director és cadascú.

Això és la poesia i el teatre.

Això és l'art.

Una composició equilibrada i llunàtica:

Un organigrama del temps i dels colors.

Resumint; una superfície d'ombres

Que defineixen els colors.

M'APROXIMO A LA TEVA VEU

Puc fer anar el cos per les ones mòbils del teixit de la música.
Puc pensar en l'estructura del teu somriure o de la teva lletra.
Puc moure'm per l'espai inconcret que em delimita el so,
Perseguint-lo.

I busco la bellesa per la transfiguració de les notes,
Des del món de l'art, en el gest especial de l'harmonia.

M'aproximo a la teva veu...
I veig el color de les paraules que dius.
Una nova bellesa en el dolç de la melodia.

...

Balles i, el cor de l'aire
-perfecte element mòbil-,
Segueix amatent el teu cos.

I el detall inquiet dels ulls és l'origen precís del desig.
I els reflexs finíssims i vermells dels llavis
Són el dolç llampec de la vida en la pell.

I sé mirar-te.

I jo, pels atributs dels mots vull:
Pensar-te. Imaginar-te.
Traslladar-te pels aires i pujar-te al bell mig de la llum.

Convertir el mar en el color del teu cabell
I obligar a la lluna a pentinar-se com tu.

Un nou univers pel camí del teu cos.

MERCÈ

Parles, et miro i t'escolto, jo lleig,
silencio tots els meus desigs,
aplego curiosament tot el que dius,
respiro, sé que visc de fa poc.

La mandra no convenç la son
ni la mort no s'agenolla a prop.

Tremola la xarxa d'espai
i s'espanta el ble d'aquesta llum,
el voltant es torna fet de pampallugues,
fosques pampallugues i ofegats gemecs,
carícies de claror brillen en els teus cabells
i les ombres es reparteixen i plou.

Rius, et miro i t'escolto,
llàgrimes blaves dels teus ulls blaus
llàgrimes blaves de la teva pell blanca,
baules d'alegria, esquerdills del cor brillen,
a terra baules d'aigua s'esquitxen,
la humitat ens besa l'estona i ho amara tot.

Els dits voldrien resseguir-te,
estimbar-se pel teu cos
parlar més tard de la carícia
i abraonar-se amb el silenci per estimar-te.
L'hora ens avença la mania del temps,
dolçament ens acomiadem i ens n'anem,
els dos altre cop.

Caurà un blau somriure del cel,
cúpula de la nostra terra angoixada,
travessarà la teva imatge el meu despertar,
altre cop. Els dos altre cop.

II Premi de Poesia Joan Barceló (Balaguer 1.981)

MINERAL VIU

Sento el soroll de l'aigua,
Sento els lleus sons com insinuen el teu nom.

Et penso i em mires.
Una imperceptible vira al cor,
una ganyota pels llavis
i es vessen paraules closes.
Tendres solituds.
Mots de primavera.

I entre verdes imatges,
veig les teves mans obertes,
recollint aigua,
sentint-la com esquitxa la cara.
Breus dibuixos de l'estany del plaer.

I jo miro el silenci.
Com veure els mots,
drets, enlairats. Muts.
Paraules.

MURMURIS DE SOLITUD

El vent embat de sobte contra els vidres.
El xipolleig de la pluja ressona en l'ampit,
com un mall que repica des de lluny.

El fredolíc mirall treu la meua imatge
i els ulls hi són dins esbatanats,
estàtics, pacients, clavats al fons del torbament.
Observant-me, esmerçant una llàgrima cada un.

El bastiment del meu cos s'omple de clivelles,
de mirallets que es claven a la pell.
S'esmicola l'enteresa al caire d'un llampec,
l'estança queda constel.lada d'infinits reflexes.
D'infinite llàgrimes.

La malenconia es presenta silenciosa a les parets
i es trasllada teixint una xarxa subtil i invisible
que calmosa atrapa el misteriós equilibri del cos,
fins a fugir-ne pels encantaments d'alguna fada.

MUSA

La solitud travessa les parets.
Lluny d'aquí gira la claror.

Cap dels miralls treu la teva imatge.
Llamps de boires nocturnes
electrifiquen la imatge i et veig.

La blavor em resta als ulls
i a les mans l'energia per dibuixar-te
finament amb paraules dúctils,
mal·leables per la plana
omplint-la de petites ombres.

Amb paraules intento idees
i sobrevolo per espais mínims.

Ets el traç d'una plana.
Ets el símbol del full.
Paraules pel blanc.

Ratlles de misteri omplen l'escenari.
Escriure pels solcs
i micro-solcs del paper
activant la mà del somni.
Aquella mà plena de signes
que cal vessar.

Reviure els teus ulls!
Trobar-te pel to de la veu.

O saber que tu vers, poema,
Musa o cal·ligrafia de mots
acompanyes en aquest silenci de mirades.

MÚSICA DEL SEGLE PASSAT

(Variació de M'arriba a les mans)

Puc fer anar el cos per les ones mòbils
del teixit de la música.

Puc pensar en l'estructura del teu somriure
o de la teva lletra.

Puc moure'm per l'espai inconcret
que em delimita el só, perseguint-lo.

I busco la bellesa per la transfiguració de les notes,
des del món de l'art,
en el gest especial de l'harmonia.

M'aproximo a la teva veu...
i veig el color de les paraules que dius.
Una nova bellesa en el dolç de la melodia.

...

Balles, i el cor de l'aire,
-perfecte element mòbil-
segueix amatent el teu cos.

I el detall inquiet dels ulls és l'origen precís del desig.
I els reflexos finíssims i vermells dels llavis
són el dolç llampec de la vida en la pell.

I sé mirar-te
I jo, pels atributs dels mots vull:
pensar-te, imaginar-te,
traslladar-te pels aires i pujar-te al bell mig de la llum.

Convertir el mar en el color del teu cabell
i obligar la lluna a pentinar-se com tu.
Un nou univers pel camí del teu cos.

ON/OFF

Lluna; cabdell de nervis,
membrana blanca.
L'enigma del marbre.

ON

Ulls de gata salten la finestra.
Silenci.
Espais de nit al jardí.
Dibuix a carbó.

Ara va per la muralla del somni,...
entre llunàtiques remors d'ombres.
M'ha mirat, mirada d'estrelles.
Ha fugit.

OFF

Com un registre sísmic veig les lletres.
Gargots i estris.
Paraules i llavor.
Resums i rastres sobre paper.

Ara vents i núvols espurnegen blancs de lluna !
Siluetes i tons segons el cristall.
Indicis per l'art.

Agafó una quartilla.

Escric on/off i apreto on.
descric els ventalls de fusta que surt en fer punxa al llapis.

SÉ D'UNA CAPSA DE MÚSICA: NADAL

Un home nou vigila,
I els joncs es vinclen.
La llum es va estenent pel blau,
i un enorme color cel
cobreix el ventre de Maria.

El llampec explota en tro
I el miracle còsmic s'ajeu, dorm.
I plora.

El vertigen del principi i el fi,
De l'essència del tot i del no res
Somriu en criatura dolcíssima
Dins la humitat d'una cova.

És cert !
El pols de la mol·lècula.
Els aiguamolls.
El llot.
Tot és cert !
Un crepuscle de certeses.

Esdeveniments divinals.
Passeig sense atzucacs.
Calendari sense hores.
Dies eterns plens d'exactitud.

Sense diccionaris va néixer el primer gest.
Lleuger de llàgrimes i ple d'amor.
En Solitud.
En soliloqui de versos pentinats pel sol.
Imatge de Déu sobre textura de natura infinita i infinitesimal.

Bon Nadal, nadó!

DE VERITAT

Quan va agafar el paper entre les seves mans,
sentí dintre meu com si anés a un gran judici.

Mentre el llegia, els seus llavis s'estiraven,
el somrís apareixia,
i una alegria concentrada brillava en els seus ulls,
i jo creia en la vida i en els sentiments,
i en les paraules.

Aleshores vaig recordar altres temps, altres dies...
altres coses, i altres paraules...

i al sentir la por del dolor que ja neixia vestit d'amor
vaig dir-li adéu mig somrient,
ella em va donar la mà dolçament
i me'n vaig anar.

En mirar enrere la vaig sentir tot just plorosa,
amb el poema a la seva mà esquerra
i mirant una llum.

L'endemà vaig escriure als meus amics
gairebé el mateix poema.

SÍNIA DELS ANYS

Poema per a Cèlia VI

L'aigua prefereix girar pel llarg del torrent.
I els adormits reflexos giren dins dels teus ulls.

Les mirades llueixen l'espai negre
i tot el contorn és un vell sinònim de redreçament.
Les llavors no perden el gust de la terra
i jo, per les arestes del sol et busco permanentment.

Els teus llavis són la capsa secreta
la música singular, l'inici del meu coneixement.

Les nostres paraules delimiten el so de la mar;
es capbussen seguint el paradigma del crepuscle.

Rosat de roses !

Principis de vida i mort !

Units en el quotidià engegament del dia
dubtem encara si som casualment certs.

Oportunament teixirem el llençol dels colors
i després mesurarem els conceptes.

El clar de l'aigua pujarà per la teva pell
i com en un llampec els nostres ulls es besaran.

El so del vent ens diu que existim
i la persecució ens mou cap a la llibertat!

Des d'ara l'amor té el ritme del cor i del temps.

Tercer Premi de Poesia en els Iers Jocs Florals de Cerdanyola

POETA OFF LINE

(Variació de he donat voltes al llapis dins de la maquineta)

He donat voltes al llapis.
Ones, crestes, ventalls de fusta per la navalla.
Guixa mar, si pots.!

L'olfacte de la sal.
I una abraçada a l'aigua.
Capbussat en l'immens.
Memòries de sensacions.
Com un arxiver de records.
Un provocador d'essències.
Històries que jeuen al fons.
Colors de vidre roent.
Inicis de vida.

Ara va i suro.
I sento l'altre soroll.
Veig la postal dels banyistes en moviment.
El principi d'una realitat.
Una altra és sota la línia blava,
ondulant navalla, de ciències i altres ficcions.

¿ Quan estigui dins la postal
finiran els records i els somnis ?.

Sempre hi haurà la sorra
per guixar i escoltar el pas del temps?.

Sorolls pel paper, música per les paraules.
Resseguint mínimes formes i sensacions
equilibro aquells espais transitoris,
en que un creu percebre el seu destí.

Guixa mar, i no pots.
Torno a donar voltes al llapis.
I a guixar altres mots. Nedar.

MIRADA

Quan de la mirada ha anat als ulls
quan dels ulls ha anat a la ment
llavors ha cegat la vista
ha clos la parla,
quasi amb els ulls ens ho hem dit
però la veu no ha parlat
i la mirada m'ha besat.

PRIMAVERA POTSER

Arribes coberta de miralls diminuts
tallats pacientment a trenc d'alba.
Al fons del llac blanc, pedres negres.
Somrius aigües amunt il·lusionada.
Mires la ribera, somrius,
aigües amunt del cristall de la fosca.

L'oreig indisciplinat del teu pensament
cavalca més enllà de les arestes d'aquest sol
i cobreixes el teu rostre de blancs de lluna
aigües amunt del cristall de la fosca.

El gust dels llavis és aigua del adeu,
el verd oneja damunt el prodigi de la llum.
S'atansen, a desir del vent, milers de veus,
que omplen espais de silenci on no dic res
i contemplo bé els colors que tinc als dits.

La mà s'allarga i acarona l'invisible
prop dels ulls cauen espais perduts,
lluny d'ells creix la gran fantasia platejada,
els dits la toquen entre la distància
i el dring de l'aigua esquitxa la cara.

Primer premi en el concurs de Poesia de Can Feu (1.989)

MOVIMENT

Quan el moviment ha estat just
i no ha esdevingut el que calia
quantes altres coses ens caldrà repetir,
i repetir igualment el seu moviment
igualment la seva forma i expressió
i sempre amb la mateixa intenció,
¿ però sempre amb el mateix afany ?

Caldrà l'esforç i la paciència,
la pacient lentitud per entendre,
per no esbotzar cap estri en el nou intent.

Quasi bé igual que cridar,
Perquè et senti fins i tot la veu.

QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE

Quan endevinava lleugerament el meu cansament,
quan aprenia a entendre'm amb el pesat present
aquella melodia -aquelles melodies-
m'obrien de mig a mig tot el cos.

No eren melodies de música,
eren melodies de paraules,
de paraules que encara no havia pronunciat
d'aquelles que es repetien
i es repetien en el meu interior.

En aquell temps el meu seny era petit,
el meu cor era prou igual com ara
sentia la seva imatge,
endevinava la suavitat dels seus cabells llargs
i presentia el so de la seva veu...

I és que avui... incapaç de recordar aquest passat
ha esdevingut com el seu somriure l'alegre record d'infant.,
i la seva mà i també la seva veu m'han parlat
i sens dubte he jugat amb el temps dintre la meva ment,
he encallat el present,
he abraçat aquell esguard del passat,
he reviscut aquella mirada callada
i avui amb una empenta de mil vents,
amb un neguit intens d'aquest i d'altres temps
he sentit l'escalfor de l'amor que em cremava tot el cos,
i que em feia obrir la boca per dir-li "t'estimo".

segueix

M'he conegut infant... jove, adolescent,
i m'he parat a acariciar l'aire,
he acariciat també el regust d'aquells dies de silenci,
he acariciat aquelles mirades tímides i tendres
sens dubte ha retornat a mi la fredor d'aquelles nits de vora l'estufa
d'aquelles hores de somni calorós
amb les cançons d'en Nicola di Bari,
i la gran sort ha estat l'entorn de la tristesa
que m'han fet entendre el gust del somriure de la Maria.

SECRETS DE LLUNA

La teva força clarament m'empeny,
bella, oscil.lant.
Plena de forma,
rodona, blanquíssima
color de sempre en el calc de la nit.

Dalt de la gravetat
imagino les teves finestres,
el teu tacte...la teva llum.

Dins l'enorme silenci, m'abelleix parlar-te,
insinuar-me pels mots cap al teu auri.
Lluna fina d'estrelles voltada,
saps del frec de les hores,
i la paciència enorme de les paraules.
Lluna m'alliberes el negre i em saltes als ulls,
pentines els arbres de blancs
i em fas llums a la cara.
Hores d'ara sé que espies
i t'imagino dins la platja,
on l'aroma fort de la sal
salta per les tornades de les ones...
i tu lliscant entre l'escuma
reparteixes quietament, tènueament els teus miralls.
T'espero a la sorra
per rebre tots els colors
i posar-mel's a la cara i als cabells.

Oh Lluna!, diamant, espadat ple de llum
muntanya eterna... !
Bella distància deixem creuar
cap aquest indret peculiar de la nit.

TOT FOTOGRAFIANT TERSÍCORE

Refugiat en les paraules,
aquestes arriben plenes de mar.

Envoltades de cantells. Talls de sal.
La sorra del temps fa engolir l'onada
i sento que els peus fimbregen
dalt d'un so esponjós, harmònic i constant.

Refugiat ara en les paraules
aquestes arriben plenes de tu.
Tempestes, ones cavalcant
per la revolta dels vents.
Un món sacsejat de blaus.

Ara et recordo des d'una finestra,
Sé que no et puc abastar amb la mà.
Sensacions s'escolen per la pell,
i estic fora de la finestra,
i et crido fort.
Ara, la remor i la calma
juguen als daus blaus.
A llums i silencis.
A textures i fragàncies.

Nous preludis.
Una lleu por a la bellesa.
Tot el cos fort, clavat a la sorra
I davant un gest d'inici del temps
Els lents núvols es capbussen
Blaus d'ultramar fosc.
I et crido, per dins les meves entranyes.
Un somriure i et veig.

SO

Literalment he tret la pols d'un disc negre.
De l'estries al fenòmen de la càpsula magnètica.
Impulsos elèctrics. Registres milimètrics.
Trastorns de senyals.
L'amplitud del so.
La mínima de les mínimes.
El previ i l'ampli.
El divisor de freqüències
I les membranes totes.
Àudios i speakers.
Alhora codis. Còdice.
Descòdices.
I arriba la música.
Un glop de fimbreg
Que ressona dins els pit
I els peus fan tiralínies
Com rúbriques de moviments,
Tantejant l'espai, activant el cos
Pels cims imaginaris de l'invisible.

TEORIA SOBRE EL SO

(Variació de Escoltant el so)

Paraules repiquen:
Bocabadats badabadocs.

M'atrau el so campana
i el so payoutat d'un balancí.

Arquejats somnis
brandant el passat
per les voltes d'un campanar.

Felí de mirada, felí de bòviles;
vull escrutar per les teulades
les ombres del so,
l'amagatall del corc.

Revoltar-me contra els ulls de la nit.
Dagues llunàtiques
on punxar el compàs,
i traçar imaginacions i nebuloses.

Les orenetes m'apareixen sagetes negres
que xisclen la reverberació dels blaus,
i dibuixen una magnífica llibertat temporal.

Pels gargots d'aquesta remor m'enfilo;
però vindrà un cruiximent de branques,
i una polseguera.

Costumari de patacades,
records de nyanyos que ressonen
per la imatge d'assaborir fruita vermella.

UN NERVI D'INFANT

Un nervi d'infant se li creuava al camí,
una espurna d'alegria queia al seu cos,
una empenta pujava com el vol d'avió,
una empenta violenta però compassiva...
i ni una hora de dubte pels seus dubtes,
ni una estona de repòs pel seu neguit.

D'aquesta forma engegà cap enllà:
així, nua de saviesa,
-nua d'ignorància-
vestida però d'aquella pell sensible,
d'aquella vermella sang invisible
i d'aquella ment, que com el cor,
bategava a sotragades en l'esforç de prosseguir.

VA SENTIR LA CARÍCIA DEL PLOR

Les cançons no les sentia quasi bé,
tenia tot l'enteniment vora el seu cos,
tenia tota la meva raó prop de la seva.

La mirava i no sabia creure encara,
A prop d'ella vaig escriure un petit poema:

“Voldria ésser cor per estar dintre el teu cos,
per poder fer els sotrats de sang que et donen vida...
i així no deixar-te morir mai.”

PRECS DE LLUNA

Els dies no s'acumulen sinó que s'ajeuen sense cap objectiu,
cal doncs que la lluna i les estrelles il.luminin bé
i sobrerament omplin de joia i llum el meu caminar
per on la il.lusió retorni a les mans i al cor.

Al cor per moure la sang amb total esperança
i a les mans per poder abastar els somnis de colors
on els ulls reflecteixin les guspises de la joia.

I llavors les petjades semblin l'or
i retornin les cames elegants de la fada que estima l'ànima.

Cal, doncs, que aquestes estones siguin ja les últimes,
i en girar l'hora puntual o en canviar la tasca d'ara mateix
esdevingui sobtadament la solució d'aquelles angoixes
i sobrevingui la satisfacció i el dolç presagi d'una vida agradable,
sòbriament nobles i altament encoratjadores
per descriure i estimar el bo que hi ha en tot en vida
i trobar la mà, els llavis, les paraules i l'aigua per crear riquesa.

Riquesa necessària per obrir canals i establir fonaments de certesa
i sobretot fortalesa d'esperit,
cal doncs que això succeeixi quan deixi d'escriure
aquests pensaments
i que la llum d'aquesta lluna llueixi per la meva veritat
i s'embolcalli definitivament la meva sort cap
el port més admirat i estimat.
Que els meu anhels, amagats ara per la por,
airosos puguin desvetllar-se
i posar-se evidents sense cap dissort
i vingui a mi el perdó i amb això l'alliberament total
i el cos torni a corre lleuger per l'enyorat i estimat camí.

Cal doncs que les penyores siguin satisfetes per l'encant benvolent
i per l'honor agradable d'alguna llum i d'alguna veu entranyable
i que cap esglai existeixi,

i els dits, esqueixos d'il·lusió, no perdin la mobilitat de la música.

Cal doncs que tot això sigui permès tan bon punt miri al cel.

Tens l'encant blavós de les xispes elèctriques...

I tinc una sensació infinita d'amor dins la mirada,
com una sensació infinita de miracle,
quan de cop i volta apareixes pel camí,
com si amagada en la nit
descavalquessis del rodar de la lluna
per donar-me belles fragàncies d'estrelles
i amb la mà pintar de plata les meves esperances.

Index de paraules

aigua

_ 134; _ 46; AL-LEGORIA MEVA 131; ALGUNES PARAULES VAN SOLES. 164; AQUEST MOMENT 38; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I) 152; ARA, UNES AUS TESEN LES SEVES PLOMES 134; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II) 153; ASSAIG VISUAL SOBRE GOTES D'AIGUA 154; ASSAJANT LA POÈTICA. 157; CAÇAPAPALLONES 114; CADA MATÍ 63; CÈLIA 158; DÉU 35; EL DIA CREIX, ATZUR ALEGRE 159; ELS DOS ALTRE COP 46; HE DONAT VOLTES AL LLAPIS 163; III 132; IMATGES CAP AL VERS 168; LES GOTES D'AIGUA 41; L'ARBRE 39; L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS 175; MERCÈ 181; MINERAL VIU 182; PAISATGE D'OMBRES 113; POETA OFF LINE 190; POSTAL A CADAQUÉS 117; PRIMAVERA POTSER 193; SÍNIA DELS ANYS 189; T'ESTIM 50; UN CAPVESPRE SOLITARI 144; VOLEN LES PAPELLONES 64; XIX 96; XV 92; XXX 107;

amor

_ 56; ARA QUAN DESAPAREIX 150; ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA 151; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; EL PRIVILEGI 160; EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES 124; ELS CAMINS TRAÇATS 166; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE 195; SÉ D'UNA CAPSA DE MÚSICA: NADAL 187; SILENCI 72; SÍNIA DELS ANYS 189; TENS L'ENCANT BLAVÓS 173; X 87; XII 89; XXV 102; XXVI 103;

arbre

AL-LEGORIA MEVA 131; ARA QUAN DESAPAREIX 150; ASSAIG VISUAL SOBRE GOTES D'AIGUA 154; III 132; L'ARBRE 39; LES FORMES I ELS COLORS 42; ON/OFF 186; SECRETS DE LLUNA 197; UN CAPVESPRE SOLITARI 144; UNA PARAULA 52; XIV 91;

bes

_ 112; _ 135; _ 137; _ 178; _ 46; ASSAIG DE MUSA 136; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II) 153; CAMÍ PELS ULLS 74; CÈLIA 158; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; ÉS MOLT CLARA I TÍMIDA 161; HUMANOÏDES 165; LA TEVA LLÀGRIMA 47; L'ARBRE 39; MERCÈ 181; MIRADA 192; PRIMAVERA POTSER 193; SILENCI 72; SÍNIA DELS ANYS 189; SOMNI 73; XXX 107;

crit

_ 134; EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES 124; SOVINT OBLIDO 65;

dia

AQUEST TOSSUT ALÈ DE MORT 54; AQUESTA BOJA VIDA 36; ASSAIG DE MUSA 136; CÈLIA 158; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; EL DIA CREIX, ATZUR ALEGRE 159; ELS CAMINS TRAÇATS 166; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS 175; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; M'ARRIBA A LES MANS 148; MÚSICA DEL SEGLE PASSAT 185; POSTAL A CADAQUÉS 117; QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE 195; SENSE INTERROGANTS 33; SILENCI 72; XXVIII 105;

dots

_ 32; _ 46; A CADA PARAULA UN GEST 59; EL PRIVILEGI 160; L'ARBRE 39; M'ARRIBA A LES MANS 148; M'ARRIBA A LES MANS (INTRO) 147; MERCÈ 181; PRIMAVERA POTSER 193; SILENCI 72; UNA PARAULA 52; VOLEN LES PAPELLONES 64;

estimar

AFECTE 43; L'ARBRE 39; LES FORMES I ELS COLORS 42; T'ESTIM 50;

gavina

POSTAL A CADAQUÉS 117;

gest

_ 138; _ 178; A CADA PARAULA UN GEST 59; ARA MATEIX ESPERO 142; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; CÈLIA 158; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES 124; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; M'ARRIBA A LES MANS 148; MÚSICA DEL SEGLE PASSAT 185; SÉ D'UNA CAPSA DE MÚSICA: NADAL 187; TOT FOTOGRAFIANT TERSÍCORE 198; XXV 102;

llavis

_ 127; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I) 152; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II) 153; CAMÍ PELS ULLS 74; DE VERITAT 188; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; LA TEVA LLÀGRIMA 47; PRIMAVERA POTSER 193; SÍNIA DELS ANYS 189; T'ESTIM 50;

llibertat

CÈLIA 158; ELS CAMINS TRAÇATS 166; HARMONIOSAMENT AGAFAT A LA VIDA 122; SOVINT OBLIDO 65; TENS L'ENCANT BLAVÓS 173; TEORIA SOBRE EL SO 200; VOLEN LES PAPELLONES 64; XXIV 101;

lluna

_ 112; _ 150; _ 44; AIXÍ 58; AQUÍ ESDEVÉ TÉRBOLAMENT L'AROMA 143; ASSAIG DE MUSA 136; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA 151; BENVINGUDA A DESEMBRE 156; CAÇAPAPALLONES 114; CAMÍ PELS ULLS 74; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; FORMES DEL TEMPS 118; HORITZÓ 116; IMATGES CAP AL VERS 168; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; MÚSICA DEL SEGLE PASSAT 185; ON/OFF 186; POSTAL A CADAQUÉS 117; PRECS DE LLUNA 203; SECRETS DE LLUNA 197; SOMNI 73; T'AJEUS AL BALANCÍ 141; TENS L'ENCANT BLAVÓS 173; XXI 98;

ma

_ 32; ASSAIG DE MUSA 136; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA 151; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I) 152; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II) 153; CAMÍ PELS ULLS 74; DE VERITAT 188; DÉU 35; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; EN UN MÓN DE VOLVES BLANQUES 75; ESCRIURE 121; II 79; IV 81; IX 86; LA TEVA LLÀGRIMA 47; LES FORMES I ELS COLORS 42; LES PARAULES SÓN COM AQUELLES EINES 130; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; LLUNES 179; M'ARRIBA A LES MANS (INTRO) 147; MOVIMENT 194; MURMURIS DE SOLITUD 183; MUSA 184; ON/OFF 186; SECRETS DE LLUNA 197; SENSE INTERROGANTS 33; SÍNIA DELS ANYS 189; SO 199; SOMNI 73; T'ESTIM 50; UN NERVI D'INFANT 201; VI 83; VIII 85; XIII 90;

mans

_ 176; _ 30; _ 32; _ 56; AQUEST TOSSUT ALÈ DE MORT 54; ASSAIG DE MUSA 136; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; DE VERITAT 188; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; ENTENENT SOMNIS 55; HARMONIOSAMENT AGAFAT A LA VIDA 122; LES PARAULES SÓN COM AQUELLES EINES 130; L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS 175; M'ARRIBA A LES MANS 148; M'ARRIBA A LES MANS (INTRO) 147; MINERAL VIU 182; MUSA 184; SILENCI 72; VI 83; VIII 85; XIII 90;

mar

_ 108; _ 134; _ 135; _ 150; _ 155; AQUÍ ESDEVÉ TÉRBOLAMENT L'AROMA 143; ARA RECORDO 167; CAMÍ PELS ULLS 74; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; FORMES DEL TEMPS 118; HE DONAT VOLTES AL LLAPIS 163; INTRO 169; IV 81; L'ARBRE 39; LES FORMES I ELS COLORS 42; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; MIXTURA DEL TEMPS 170; MÚSICA DEL SEGLE PASSAT 185; POETA OFF LINE 190; POSTAL A CADAQUÉS 117; SÍNIA DELS ANYS 189; T'ESTIM 50; TOT FOTOGRAFIANT TERSÍCORE 198; VISUALITZACIÓ POÈTICA 120; XI 88; XVIII 95; XXI 98;

melodies

_ 134; EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES 124; QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE 195;

miracle

_ 108; _ 145; EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES 124; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; SÉ D'UNA CAPSA DE MÚSICA: NADAL 187; TENS L'ENCANT BLAVÓS 173;

mirada

_ 137; _ 138; _ 178; _ 45; _ 70; ARA MATEIX ESPERO 142; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; CAMÍ PELS ULLS 74; ELS CAMINS TRAÇATS 166; ENTENENT SOMNIS 55; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; MIRADA 192; ON/OFF 186; PAISATGE D'OMBRES 113; QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE 195; T'ESTIM 50; T'AJEUS AL BALANCI 141; TEORIA SOBRE EL SO 200; VII 84; XI 88; XIII 90; XXV 102; XXVII 104; XXVIII 105;

mort

_ 30; _ 46; _ 51; AQUEST TOSSUT ALÈ DE MORT 54; EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES 124; ENTENENT SOMNIS 55; EVENTUALS SINÒNIMS 27; HARMONIOSAMENT AGAFAT A LA VIDA 122; MERCÈ 181; MIRES MORT 53; SENSE INTERROGANTS 33; UNA PARAULA 52;

musa

MUSA 184;

nit

_ 44; AQUEST TOSSUT ALÈ DE MORT 54; AQUESTA SENSACIÓ 171; AQUÍ ESDEVÉ TÈRBOLAMENT L'AROMA 143; ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA 151; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; ESCOLTANT EL SO 162; ESPAIS 69; IX 86; LA VEU 60; ON/OFF 186; SECRETS DE LLUNA 197; SOMNI 73; TEORIA SOBRE EL SO 200;

VISUALITZACIÓ POÈTICA 120; XXIV 101;

ocell

AL·LEGORIA MEVA 131; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I) 152; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II) 153; CAÇAPAPALLONES 114; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; L'ARBRE 39; IMATGES CAP AL VERS 168;

paraules

_ 112; _ 134; _ 135; _ 137; _ 138; _ 178; _ 57; _ 70; AL·LEGORIA MEVA 131; ALGUNES PARAULES VAN SOLES. 164; AQUESTA SENSACIÓ 171; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ARA, UNES AUS TESEN LES SEVES PLOMES 134; ASSAIG DE MUSA 136, ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I) 152; ASSAJANT LA POÈTICA. 157; AUTORETRAT 112; CADA MATÍ 63; CAMÍ PELS ULLS 74; CÈLIA 158; DE VERITAT 188; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES 124; ELS CAMINS TRAÇATS 166; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; ÉS MOLT CLARA I TÍMIDA 161; ESCOLTANT EL SO 162; ESCRIURE 121; ESPAIS 69; EVENTUALS SINÒNIMS 27; HE DONAT VOLTES AL LLAPIS 163; II 79; III 132; IV 133; LA VEU 60; LES PARAULES 172; LES PARAULES SÓN COM AQUELLES EINES 130; LES PARAULES, COM BAULES, COM BOMBOLLES 129; L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS 175; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; M'ARRIBA A LES MANS 148; M'ARRIBA A LES MANS (INTRO) 147; MINERAL VIU 182; MUSA 184; MÚSICA DEL SEGLE PASSAT 185; ON/OFF 186; PARAULES 67; POESÍA 70; POETA OFF LINE 190; QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE 195; SECRETS DE LLUNA 197; SILENCI 72; SÍNIA DELS ANYS 189; SOMNI 73; TEORIA SOBRE EL SO 200; TOT FOTOGRAFIANT TERSÍCORE 198; VISUALITZACIÓ POÈTICA 120; VI 83; VII 84; VOLEN LES PAPELLONES 64; XIII 90; XXV 102;

pell

_ 112; _ 135; _ 138; _ 139; _ 145; _ 150; _ 155; _ 30; _ 44; _ 46; _ 48; _ 70;

AQUÍ ESDEVÉ TÉRBOLAMENT L'AROMA 143; ASSAIG DE MUSA 136; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I) 152; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II) 153; ASSAJANT LA POÈTICA. 157; CAÇAPAPALLONES 114; CAMÍ PELS ULLS 74; CÈLIA 158; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; ELS CAMINS TRAÇATS 166; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; HUMANOÏDES 165; L'ARBRE 39; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; M'ARRIBA A LES MANS (INTRO) 147; MERCÈ 181; MIXTURA DEL TEMPS 170; MURMURIS DE SOLITUD 183; MÚSICA DEL SEGLE PASSAT 185; T'ESTIM 50; TOT FOTOGRAFIANT TERSÍCORE 198; UN NERVI D'INFANT 201; XIII 90;

primavera

AL·LEGORIA MEVA 131; ASSAIG VISUAL SOBRE GOTES D'AIGUA 154; CAÇAPAPALLONES 114; L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS 175; MINERAL VIU 182; PRIMAVERA POTSER 193;

sol

_ 134; _ 176; _ 178; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA 151; ASSAIG VISUAL SOBRE GOTES D'AIGUA 154; CAMÍ PELS ULLS 74; EL DIA CREIX, ATZUR ALEGRE 159; FORMES DEL TEMPS 118; HARMONIOSAMENT AGAFAT A LA VIDA 122; HORITZÓ 116; IMATGES CAP AL VERS 168; INTRO 169; LA VEU 60; MIXTURA DEL TEMPS 170; SÉ D'UNA CAPSA DE MÚSICA: NADAL 187; SÍNIA DELS ANYS 189; VISUALITZACIÓ POÈTICA 120; XIX 96; XXII 99; XXVIII 105;

somni

_ 196; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA 151; ESCRIURE 121; FORMES DEL TEMPS 118; HORITZÓ 116; MUSA 184; ON/OFF 186; POSTAL A CADAQUÉS 117; SOMNI 73; XXVI 103;

somriure

_ 145; _ 176; _ 196; _ 46; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I) 152; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II) 153; BENVINGUDA A DESEMBRE 156; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; ÉS MOLT CLARA I TÍMIDA 161; III 80; LES PARAULES SÓN COM AQUELLES EINES 130; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; MERCÈ 181; QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE 195; TENS L'ENCANT BLAVÓS 173; TOT FOTOGRAFIANT TERSÍCORE 198; X 87;

ulls

_ 112; _ 137; _ 138; _ 150; _ 44; _ 45; _ 46; _ 70; AIXÍ 58; AQUEST TOSSUT ALÈ DE MORT 54; ARA MATEIX ESPERO 142; ARA QUAN DESAPAREIX 150; ASSAIG DE MUSA 136; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I) 152; ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II) 153; CAÇAPAPALLONES 114; DE VERITAT 188; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES 124; ENTENENT SOMNIS 55; ESCOLTANT EL SO 162; HUMANOÏDES 165; IMATGES CAP AL VERS 168; L'ABSÈNCIA 119; LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA 177; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; MERCÈ 181; MIRADA 192; MIRES MORT 53; MURMURIS DE SOLITUD 183; MÚSICA DEL SEGLE PASSAT 185; ON/OFF 186; PRIMAVERA POTSER 193; SECRETS DE LLUNA 197; SÍNIA DELS ANYS 189; TENS L'ENCANT BLAVÓS 173; TEORIA SOBRE EL SO 200; TOTS ELS FULLS NO SÓN AQUÍ 61; UNA PARAULA 52; VIII 85; XII 89; XVI 93; XXIII 100; XXIV 101; XXIX 106; XXV 102; XXX 107;

vida

_ 112; _ 149; _ 32; _ 44; _ 45; AL·LELUIA 34; ALGUNES PARAULES VAN SOLES. 164; AQUESTA BOJA VIDA 36; ASSAIG D'ESTRELLES... 140; ASSAIG VISUAL SOBRE GOTES D'AIGUA 154; DE VERITAT 188; D'UNA NIT DE LLUNA NOVA 174; ELS CAMINS TRAÇATS 166; EN LA NETEDAT DEL CRISTALL 146; ENTENENT SOMNIS 55; EVENTUALS SINÒNIMS 27;

HARMONIOSAMENT AGAFAT A LA VIDA 122; HE DONAT VOLTES AL LLAPIS 163; HUMANOÏDES 165; I 78; III 132; IV 81; IX 86; LES FORMES I ELS COLORS 42; L'ARBRE 39; L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS 175; M'APROXIMO A LA TEVA VEU 180; MIRES MORT 53; MÚSICA DEL SEGLE PASSAT 185; PAISATGE D'OMBRES 113; POETA OFF LINE 190; QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE 195; SÍNIA DELS ANYS 189; UNA PARAULA 52; VA SENTIR LA CARÍCIA DEL PLOR 202; VIDA 29; VII 84; VOLEN LES PAPERLLONES 64; XII 89; XIV 91; XVI 93; XXIX 106; XXV 102; XXV 102;

INDEX

A CADA PARAULA UN GEST	59
A L'INICI	30
AFECTE	43
AIXÍ	58
AL·LEGORIA MEVA	131
AL·LELUIA	34
ALGUNES PARAULES VAN SOLES.	164
AQUEST BES	48
AQUEST MOMENT	38
AQUEST TOSSUT ALÈ DE MORT	54
AQUESTA BOJA VIDA	36
AQUESTA SENSACIÓ	171
AQUÍ ESDEVÉ TÉRBOLAMENT L'AROMA	143
ARA UNES AUS TESEN LES SEVES PLOMES	134
ARA MATEIX ESPERO	142
ARA QUAN DESAPAREIX	150
ARA RECORDO	167
ARA, TOT JUST	32
ASSAIG DE MUSA	136
ASSAIG D'ESTRELLES...	140
ASSAIG VISUAL CERCANT LA IDEA PER FER UN POEMA	151
ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG	115
ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (I)	152
ASSAIG VISUAL SOBRE EL DESIG (II)	153
ASSAIG VISUAL SOBRE GOTES D'AIGUA	154
ASSAJANT LA POÈTICA.	157
AUTORRETRAT	112
BENVINGUDA A DESEMBRE	156
ÇAÇAPAPALLONES	114
CADA MATÍ	63
CAMÍ PELS ULLS	74

CÈLIA	158
COM ELS SOLCS	128
D'UN MOT AL POEMA I	78
DE VERITAT	188
DESCLOURE ELS LLAVIS	109
DESCLOURE ELS LLAVIS	125
DÉU	35
D'UNA NIT DE LLUNA NOVA	174
EL DIA CREIX, ATZUR ALEGRE	159
EL PRIVILEGI	160
EL RESSÓ DE LES TEVES PARAULES <i>(In Memoriam)</i>	124
ELS CAMINS TRAÇATS	166
ELS DOS ALTRE COP	44
EN LA NETEDAT DEL CRISTALL	146
EN UN MÓN DE VOLVES BLANQUES	75
ENTENENT SOMNIS	55
ÉS MOLT CLARA I TÍMIDA	161
ESCOLTANT EL SO	162
ESCRIURE	121
ESPAIS	69
EVENTUALS SINÒNIMS	27
FORMES DEL TEMPS	118
HARMONIOSAMENT AGAFAT A LA VIDA	122
HE DONAT VOLTES AL LLAPIS	163
HORIZÓ	116
HUMANOÏDES	165
III	132
IMAGINO	62
IMATGES CAP AL VERS	168
INDEX DE PARAULES	206
INTRO	169
LA LÍNIA DEL TEU ROSTRE	170
LA TEVA LLÀGRIMA	47

LA VEU	60
L'ABSÈNCIA	111
L'ABSÈNCIA	119
L'ARBRE	39
LES FORMES I ELS COLORS	42
LES GOTES D'AIGUA	41
LES PARAULES	172
LES PARAULES SÓN COM AQUELLES EINES	130
LES PARAULES, COM BAULES, COM BOMBOLLES	129
LES TEVES MANS	49
L'ESTANY SEGELLS DE VIDA I RECORDS BLAUS	175
LLEUGERS MOVIMENTS DE FADA	177
LLUNES	179
M'APROXIMO A LA TEVA VEU	180
M'ARRIBA A LES MANS	148
M'ARRIBA A LES MANS (INTRO)	147
MERCÈ	181
MINERAL VIU	182
MIRADA	192
MIRA'M	56
MIRES MORT	53
MIXTURA DEL TEMPS	170
MOVIMENT	194
MURMURIS DE SOLITUD	183
MUSA	184
MÚSICA DEL SEGLE PASSAT	185
NO VOLDRÍA AQUESTA IGNORÀNCIA	31
ON/OFF	186
PAISATGE D'OMBRES	113
PARAULES	67
PLECS	71
POESIA	70
POETA OFF LINE	190

POSTAL A CADAQUÉS	117
PRECS DE LLUNA	203
PRIMAVERA POTSER	193
QUAN LA VIDA AL CAP DEL TEMPS SEMBLA REPETIR-SE	195
SÉ D'UNA CAPSA DE MÚSICA: NADAL	187
SECRETS DE LLUNA	197
SENSE INTERROGANTS	33
SILENCI	72
SÍNIA DELS ANYS	189
SO	199
SOMNI	73
SOVINT OBLIDO	65
T'ESTIM	50
T'AJEUS AL BALANCI	141
TENS L'ENCANT BLAVÓS	173
TEORIA SOBRE EL SO	200
TOT FOTOGRAFIANT TERSÍCORE	198
TOTS ELS FULLS NO SÓN AQUÍ	61
TRASMUDAR	77
TRASMUDAR I	78
TRASMUDAR II	79
TRASMUDAR III	80
TRASMUDAR IV	81
TRASMUDAR V	82
TRASMUDAR VI	83
TRASMUDAR VII	84
TRASMUDAR VIII	85
TRASMUDAR IX	86
TRASMUDAR X	87
TRASMUDAR XI	88
TRASMUDAR XII	89
TRASMUDAR XIII	90

TRASMUDAR XIV	91
TRASMUDAR XV	92
TRASMUDAR XVI	93
TRASMUDAR XVII	94
TRASMUDAR XVIII	95
TRASMUDAR XIX	96
TRASMUDAR XX	97
TRASMUDAR XXI	98
TRASMUDAR XXII	99
TRASMUDAR XXIII	100
TRASMUDAR XXIV	101
TRASMUDAR XXV	102
TRASMUDAR XXVI	103
TRASMUDAR XXVII	104
TRASMUDAR XXVIII	105
TRASMUDAR XXIX	106
TRASMUDAR XXX	107
UN CAPVESPRES SOLITARI	144
UN NERVI D'INFANT	201
UNA PARAULA	52
VA SENTIR LA CARÍCIA DEL PLOR	202
VIDA	29
VISUALITZACIÓ POÈTICA	120
VOLEN LES PAPALLONES	64

POEMARI

Francesc Brunet-Llobet +

Composició feta per afbl
a Sabadell (Barcelona)
Setembre de MMXV

Primera edició impresa en
paper offset de 90g/m².

